СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 5 ВЕРЕСНЯ 2003 РОКУ ЧИСЛО 36 VOL. CX FRIDAY, SEPTEMBER 5, 2003 No. 36

Л. Кучма поїхав до В. Путіна

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Президент України Леонід Кучма 2 вересня в Москві заявив, що є всі підстави для підписання восени на зустрічі СНД в Ялті угоди про Єдиний економічний простір (ЄЕП) між Україною, Росією, Білорусією і Казахстаном.

„Є всі підстави говорити про те, що треба виходити на підписання документа", – сказав Л. Кучма у вівторок у ході зустрічі з президентом Росії Володимиром Путіним у Ново-Огарьовому. В. Путін також вважає, що розроблений документ про створення ЄЕП відповідає інтересам сторін і буде підписаний.

Л. Кучма поїхав 2 вересня на дводенну робочу візиту до Росії, де провів двосторонню зустріч із президентом Росії, з генеральним директором Російського авіаційно-космічного аґентства Юрієм Коптєвим. Він відвідав міжнародну книжкову виставку-ярмарок, зустрівся з видавцями його книги „Україна – не Росія".

Незважаючи на те, що обидва президенти представляють бажане за дійсне, угода Єдиного економічного простору викликає не менше застережень в Україні. Колишній міністер закордонних справ України Анатолій Зленко сказав 28 серпня в інтерв'ю в газеті „День", у відповідь на запитання про створення в ЄЕП наднаціонального органу: „Ми це виключаємо з самого початку, про що чітко заявила наша делегація. Це – принципова позиція, і не лише стосовно ЄЕП".

Давніше, 27 серпня, прем'єр Росії Михайло Касьянов не виключив, що зі створенням ЄЕП Білорусією, Казахстаном, Україною і Росією ці країни погодяться передати частину своїх повноважень до „наднаціонального органу".

А.Зленко відповів, що „Україна інтеґрується в ЄЕП настільки, наскільки це поєднуване з її євроінтеграційними прагненнями". „Наш стратегічний курс – це європейська інтеграція", – сказав він.

За матеріялами ЗМІ

В. Литвин: Україна стоїть перед вибором

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин відкриває четверту сесію Верховної Ради України.
Фото УНІАН

КИЇВ. – „Від праці четвертої сесії Верховної Ради залежить наступне десятиріччя життя України", – сказав голова ВР Володимир Литвин 2 вересня, відкриваючи 4-ту сесію парляменту.

За словами В.Литвина, якщо прийняти за аксіому твердження, що найближчі 10 років визначать майбутнє України, то „в нас так само є усі підстави стверджувати, що саме під час цієї сесії по суті визначиться, яким буде це десятиріччя для України". Він додав, що сьогодні питання, чи буде Україна незалежною державою, вже не стоїть, сьогодні питання стоїть в іншій площині – якою буде держава.

„Україна стоїть перед вибором: або й далі розвиватись таким же шляхом, як і досі, або здійснити прорив, стрибок до більш цивілізованого життя, до більш цивілізованого суспільства", – підкреслив В. Литвин.

На його думку, відповідь на це питання необхідно дати саме сьогодні, у вигляді детально опрацьованої та узгодженої на усіх рівнях загальнодержавної програми розвитку України, яка б стала всеукраїнською суспільною угодою, реанімувала і підсилила суспільний імпульс 1991 року, відновила надії та сподівання людей і дала відповідь на їх очікування через докорінне поліпшення стану справ в економіці і соціяльній сфері тощо.

У своєму виступі В. Литвин також засуджує українських мільярдерів за небажання „інвестувати в національну економіку". „На тлі загальної бідности маємо своїх представників серед найбагатших людей Европи, але вони не поспішають стати нормальними европейськими капіталістами, інвестувати в національну економіку", - сказав він.

(На початку серпня польський журнал „Wprost" опублікував список найбагатших людей Европи, серед яких є 6 українців - Ринат Ах-

(Закінчення на стор. 4)

За традицією, кінець літа - наСоюзівці

Левко Хмельковський

КЕРГОНКСОН, Н. Й. - Особливо велелюдно було на відпочинковій оселі УНСоюзу у два вихідні дні перед святом Дня Праці, тому що сам святковий день виявився дощовим. Багатьох вабить у гори можливість зустрітися з давніми друзями, знайомими, членами власного роду з віддалених місць, а така нагоди була чудовою. Зустрічам сприяли і численні бари, і гра оркестр, і забави, відновлені їдальня і покої для проживання. У бібліотеці Головного будинку тривала виставка-продаж „трипільської кераміки", яку вже багато років творять Мирон та Марійка Бокали з Ню-Джерзі.

Мистець охоче розповідав відвідувачам про особливості цього різновиду нашої культурної спадщини:

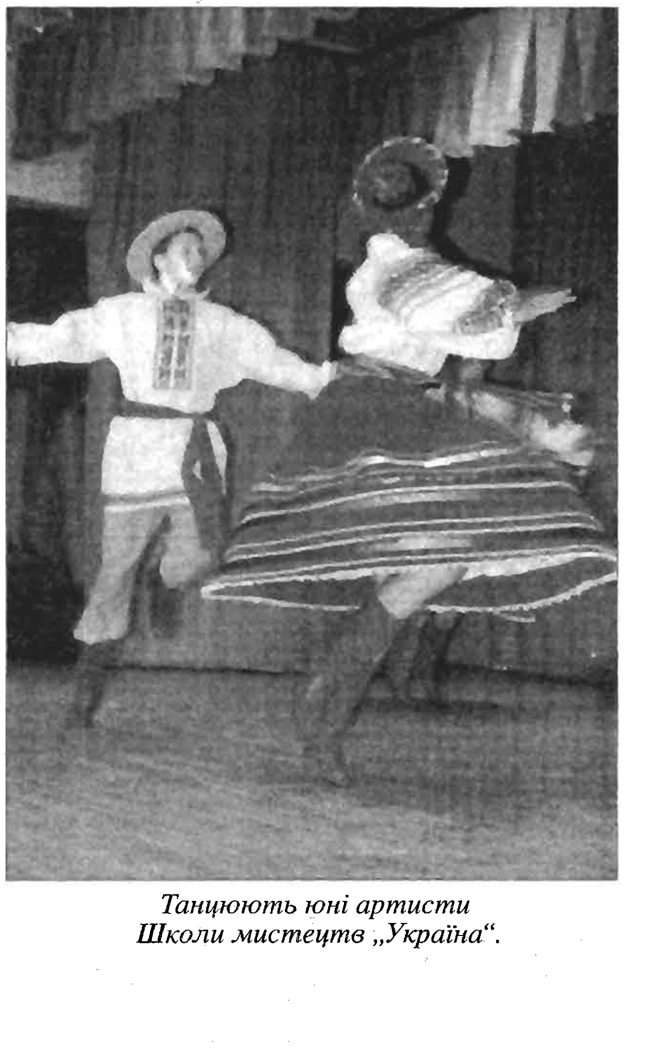
– На жаль, навіть в Україні мало знають про трипільську культуру, тому що про неї англійською чи німецькою мовою видано більше книжок, ніж українською. Аж тепер в Україні починають опрацьовувати цю тему. Зі США є туристична тура до України для тих, хто цікавиться трипільською культурою. А ми вже 40 років цікавимося трипільською керамікою. Свої вироби продаємо переважно на інтернеті, через „Браму". Треба сказати, що відома у світі українська кераміка виготовляється з перевідними малюнками, а наші вироби мають ручне оздоблення, як в старовину. Деякі американські фірми хотіли замовити ці зразки, але в інших барвах, а я не можу змінити, тому що це буде порушенням історичної правди. Як американці мають свою культуру, свої рисунки, так і ми маємо свою трипільську культуру.

Багато гостей відвідало також виставку художньої фотографії Юрія Тритяка, яку відкрив вітальним словом предсідник УНСоюзу Стефан Качарай. Він повідомив, що весь дохід від придбання цих світлин піде до Української народної фундації. Мистець показав 52 кольорових фотографії, які засвідчили не тільки красу довколишнього світу, а й високу майстерність і талант автора.

Видатною подією свята став у залі „Веселка" концерт юних артистів-аматорів зі Школи мистецтв „Україна" в Торонто, Канада. Адміністратор школи Маруся Радь і художні керівники Леся і Валерій Мовчани розповіли про школу, у 14 групах якої вчаться танцю понад 300 дітей різного віку. Глядачів зачарували іскрометні танці, ліричний спів дуету „Арія", народні шати, виготовлені для ансамблів в Україні.

Гості Союзівки у святкові дні знайшли тут розваги відповідно до своїх смаків - одні милувалися природою, інші віддали належне спортові, басейну, частуванням.

(Продовження на стор. 10)

Танцюють юні артисти Школи мистецтв „Україна".

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Євген Марчук відвідав Ірак

КИЇВ. –Міністер оборони України Євген Марчук, який 1-4 вересня перебував в Іраку, відвідав підрозділи 5-ої окремої механізованої бригади та взяв участь в урочистій церемонії передання зони відповідальности українському миротворчому контингентові. Україна відрядила до Іраку 1, 656 військовослужбовців, які нестимуть службу в польському секторі відповідальности. 1 вересня українські миротворці розпочали виконання завдань. До обов'язків українських вояків входить охорона 120-кілометрової ділянки кордону з Іраном, автомагістралей до Багдаду, варта в містах на півночі і півдні провінції. Як повідомили у прес-службі Міністерства оборони, 2 вересня керівник українського військового відомства мав зустріч з віце-прем'єр-міністром, міністром оборони Кувейту шейхом Джабер Аль-Мубарак Аль-Гамад Аль-Сабахом. Під час зустрічі сторони обговорили військово-політичну ситуацію в регіоні та перспективи розвитку військового співробітництва між двома країнами. Того ж дня міністер оборони України вилетів до столиці Республіки Ірак – Багдаду. Ввечері 2 вересня у Багдаді Є.Марчук зустрівся з командувачем Коаліційних сил в Іраку генерал-лейтенантом Рікардо Санчесом та Координатором міжнародних гуманітарних програм ООН Раміро Лопесом да Сильвою.

Україна хоче віддати мільярдні борги МВФ

КИЇВ. – Голова Національного банку України Сергій Тигипко 29 серпня оголосив про наміри уряду передчасно повернути борги Міжнародному валютному фондові. Ця заборгованість становить 1 млрд 800 млн долярів. За розрахунками Національного банку, ця сума може бути виплачена вже до кінця цього року. „Для того, щоб зібрати такі гроші, – сказав С. Тигипко, – мільярд вісімсот, розміщені у різних банках, які працюють на збільшення валютних резервів України, нам потрібно максимально один місяць. Тому ми маємо підстави говорити, що до кінця 2003 року ми можемо повністю погасити борг Міжнародному валютному фонду. Був час позичати, зараз настав час, коли ми можемо віддати ці гроші і забути про такі борги".

С. Тигипко сказав, що такий крок заощадить Україні 40 млн. долярів і мав би сприяти покращенню взаємин з МВФ та буде позитивним сигналом для чужоземних інвесторів. Раніше МВФ та Світовий банк заявляли про обмеження співпраці з Україною через брак поступу ринкових реформ. С. Тигипко сказав, що, на його думку, пришвидшене повернення позик не буде надмірним тягарем і не загрожуватиме стабільності гривні, оскільки резерви Нацбанку, за його словами, достатні і перевищують 6 млрд. долярів.

У Києві загинув І. Гавдида

КИЇВ. – Як стало відомо 3 вересня, вночі 30 серпня за нез'ясованих обставин неподалік власного помешкання у Києві загинув заступник голови Тернопільської обласної організації Української народної партії Іван Гавдида – провідник фракції „Наша Україна" у Тернопільській області. У Києві він працював заступником голови проводу Організації Українських Націоналістів та помічником народного депутата Олега Гуменюка. У вересні І. Гавдиді мало виповнитися 37 років. За інформацією прес-служби Української народної партії, яка цитує колишнього народного депутата від Тернопільської області Михайла Ратушного, трагедія сталася в ніч з 29 на 30 серпня. Івана Гавдиду знайшли мертвим з пробитою головою поблизу його мешкання. Голова Української народної партії Юрій Костенко надіслав листа до керівників силових відомств України з вимогою „забезпечити повне об'єктивне та якнайшвидше розслідування справи Івана Гавдиди", яку розглядають у партії як „політичне вбивство".

За повідомленнями інформаційних аґентств

Троє нових призначень в уряді України

Микола Білоконь

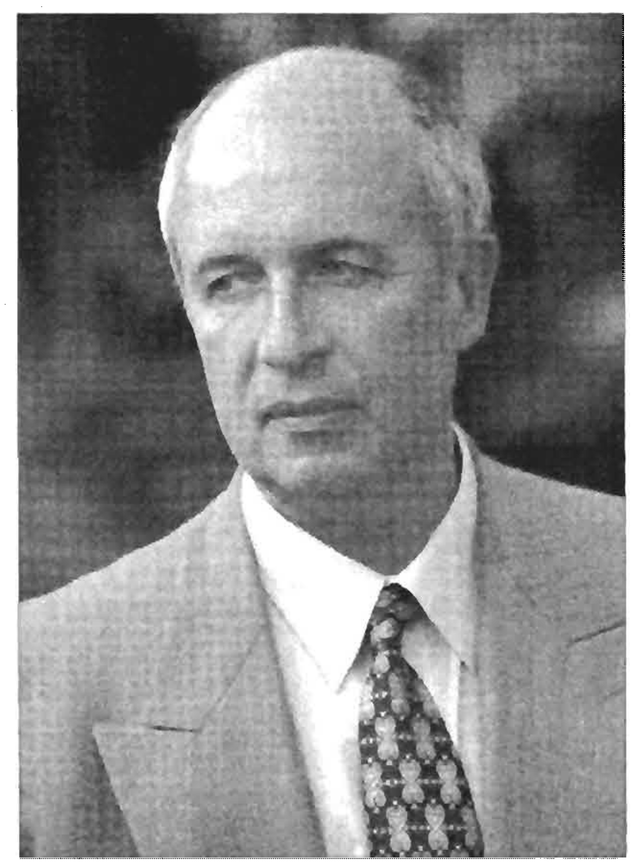
КИЇВ. – 27 серпня Президент України Леонід Кучма своїм Указом призначив Миколу Білоконя міністром внутрішніх справ України, звільнивши з цієї посади Юрія Смирнова. Виступаючи перед журналістами того ж дня, в середу, 27 серпня, Президент Л. Кучма запевнив, що у цій заміні „нема політики", проте разом з цим він визнав, що в діяльності цього міністерства „не зашкодить свіжа кров" і що „потрібні більш рішучі кроки щодо внутрішньої безпеки".

М. Білоконь народився в 1955 році на Вінниччині, в 1981 році закінчив Київську вищу школу МВС, а в 1992 році – академію МВС. В системі міністерства внутрішніх справ пройшов усі щаблі – від рядового інспектора відділу кримінального розшуку до першого заступника начальника Головного управління адміністративної служби МВС України. До останнього призначення М. Білоконь працював заступником голови Президентської адміністрації і очолював головне управління з питань судової реформи, діяльности військових формувань і правоохоронних органів.

Костянтин Грищенко

КИЇВ. – Указом, підписаним 2 вересня, Президент Леонід Кучма призначив Посла України в США Костянтина Грищенка міністром закордонних справ України, звільнивши з цієї посади Анатолія Зленка, котрий досягнув вікової межі – 65 років. К. Грищенко народився у 1953 році. Закінчив Московський інститут міжнародних відносин. Працював на відповідальних постах в міністерстві закордонних справ СРСР, МЗС України, зокрема заступником міністра закордонних справ України, Послом України в Королівстві Бельгія, керівником Місії України при НАТО, а з 21 січня 2001 року – Надзвичайним і Повноважним Послом України в США. Зміна в керівництві МЗС України не залишилася непоміченою в Росії. Представник російського прем'єр-міністра О. Горшков припускає, що від К. Грищенка годі буде чекати самостійної зовнішньополітичної орієнтації і він тільки „виконуватиме вказівки президента". Колишні посли України Олег Білорус та Юрій Щербак вважають К. Грищенка досвідченим дипломатом, який усвідомлює головні завдання, що стоять перед зовнішньополітичним відомством України, зокрема в ділянці зміцнення взаємин між Україною та США.

Володимир Радченко

КИЇВ. – Того ж дня, 2 вересня, Президент України Л. Кучма підписав Указ про призначення Володимира Радченка секретарем Ради національної безпеки і оборони України. До цього часу В. Радченко очолював Службу безпеки України – від лютого 2001 року, а ще раніше був першим заступником секретаря Ради національної безпеки і оборони. Коментуючи цю зміну, керівник Українського центру економічних та політичних досліджень ім. Разумкова Анатолій Гриценко висловив певність, що відтепер Рада національної безпеки і оборони відіграватиме іншу ролю, ніж тоді, коли її очолював Євген Марчук і коли РНБО „не виконувала функції координування контролі органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони". Експерт вважає, що РНБО за В. Радченка пильніше контролюватиме діяльність силових структур, хоч на його плечі лягає непросте завдання, оскільки суспільство, як свідчать соціологічні дослідження, не має належного довір'я до силових структур, зокрема до правоохоронних органів.

Фото: УНІАН

ЄЕП зачиняє Україні двері

18 вересня представники урядів України, Росії, Казахстану і Білорусі зустрічатимуться в Ялті, щоб підписати угоди про створення „Єдиного економічного простору" (ЄЕП). Хоча про таку угоду вже довго йде мова, за минулого пів року дії задля здійснення такої угоди стали більш інтенсивними. Запізно, на жаль, почалася розмова в українській пресі про цю угоду і шкідливі наслідки для України. Подаємо уривок зі статті Олександра Сушка, з газети „Українська правда" з 2 вересня під назвою „ЄЕП зачиняє Україні двері в Европу. З 18 вересня – лише через кремлівську хвіртку".

Під час Ялтинської зустрічі СНД у середині вересня плянується підписання угоди про створення Єдиного економічного простору Білорусі, Казахстану, Російської Федерації та України. Проєкт угоди був парафований групами високого рівня 15 серпня 2003 року в Астані, столиці Казахстану.

Розглядаючи даний документ як безпрецедентний для договірно-правової практики України періоду незалежности, варто було б ініціювати широку громадську експертизу із залученням як представників органів влади, так і аналітичних центрів та незалежних експертів.

Концептуальне визначення ЄЕП закладене в статтю 1:

„Під Єдиним економічним простором Сторони розуміють економічний простір, що об'єднує митні території Сторін, на якому функціонують механізми реґулювання економік, заснованi на єдиних принципах, що забезпечують вільний рух товарів, послуг, капіталу і робочої сили і проводиться єдина зовнішньоторгова і узгоджена, тією мірою і в тому обсязі, в яких це необхідно для забезпечення рівноправної конкуренції й підтримки макроекономічної стабільности, податкова, грошово-кредитна і валютно-фінансова політика".

Автори проєкту свідомо уникли використання у визначенні ЄЕП загальноприйнятої термінології, що вживається в угодах про реґіональну інтеґрацію.

Визначення ЄЕП не містить посилання на конкретну стадію реґіональної інтеґрації (зона вільної торгівлі, митний союз, спільний ринок, економічний союз, політичний союз).

Єдиний економічний простір – це абстрактне з юридичної точки зору поняття, в яке можна вкладати різний зміст, що й роблять представники Росії та України, вступаючи між собою у суперечки (покищо заочні).

Уникнення чітких визначень є свідомим створенням поля для маніпуляції термінами...

...Підписавши даний документ, Україна візьме на себе зобов'язання скориґувати власне законодавство у напрямку його уніфікації з іншими членами ЄЕП. Таке зобов'язання суперечить численним нормативним актам України та міжнародним угодам, що передбачають адаптацію українського законодавства до законодавства Европейського Союзу. Гармонізація законодавства одразу з двома інтеґраційними об'єднаннями є неможливою, тим більше, що у цих об'єднаннях застосовуються різні реґуляторні інструменти і впроваджено принципово відмінне економічне законодавство...

У разі підписання й вступу в силу Угоди про створення Єдиного економічного простору Білорусі, Казахстану, Російської Федерації та України-Україна втратить можливість ініціювати та проводити переговори про створення зони вільної торгівлі з ЕС; користуватись більшістю переваг та інструментів, закладених у концептуальний документ Европейської Комісії "Розширена Европа – сусідство" від 11 березня 2003 р., насамперед, в частині доступу до ринку Европейського Союзу та забезпечення „чотирьох свобод"; ставити питання про перехід до асоційованих відносин в ЕС навіть у перспективі; виступати самостійним суб'єктом у переговорах з окремими країнами світу, союзами та міжнародними організаціями щодо зовнішньоторговельних режимів.

Виходячи з вищенаведеного, на нашу думку, доцільним є відкликання підпису української сторони під проєктом Угоди про створення Єдиного економічного простору й відмова від його підписання. Оскільки проект не відповідає законодавству України, підписаним міжнародним договорам і задекларованим зовнішньополітичним цілям України.

Японія надасть ґранти в сумі 415 тисяч дол.

ЛЬВІВ. – Під час офіційної візити 1 вересня в Україну міністра закордонних справ Японії Йоріко Кавагучі підписано Угоду про надання ґрантової допомоги за проєктом "Постачання освітлювального обладнання Львівському державному академічному театрові опери та балету ім. Соломії Крушельницької". Також міністер закордонних справ Японії офіційно передала японські ґранти Українському національному академічному театрові опери та балету ім. Т.Шевченка для закупівлі сучасного авдіообладнання та музичних інструментів, і Київському міському будинку дитини „Берізка" для закупівлі обладнання для прання та ремонту будівлі дитячого будинку. Як повідомили у Посольстві Японії в Україні, на даний час загальна сума японської допомоги Україні становить близько 119 млн. дол. За згаданим проєктом Львівський оперний театр отримає близько 415 тис. долярів. Українському національному академічному театрові опери та балету ім. Шевченка було надано 370 тис. дол., Київському міському будинку „Берізка" – близько 24 тис. дол.

УНІАН

Леонід Кучма: „Україна – не Росія"

„Шановна редакціє тижневика „Свобода"!

На початку серпня „Свобода" повідомила, що в російському видавництві „Время" вийшла книжка Президента України Леоніда Кучми під назвою „Україна – не Росія". Зі самого заголовку можна зробити приємний висновок, що український провідник нарешті зрозумів, що Україна – це не Росія, а цілком інша країна, інший народ, і що перед очима має завжди стояти Київ, а не Москва. Однак далі читаю, що книжку спочатку видано російською мовою, відтак її буде перекладено українською. Я не проти російської мови в цьому випадку, нехай росіяни читають, що Україна – не Росія, але ж чому було спершу не видати саме українською, державною мовою, чому вона знову опинилася на другорядному місці? І взагалі, чи був десь подібний випадок, щоб президент країни, написавши книжку, видав її не у своїй, а в чужій країні? Чи може мені редакція пояснити, чому це сталося?

Мирослав Кальба, Ворен, Мишиґен".

У своєму виступі на пресовій конференції у Москві 3 вересня, під час 16-ої Міжнародної книжкової виставки, Президент Л. Кучма, відповідаючи на запитання, чому він свою книжку написав російською мовою, сказав: „Тому, що вона адресована багато в чому російському читачеві". Запевнивши, що „вільно розмовляє" українською, він все ж визнав, що його мова відрізняється від мови українських письменників – це „українсько-російсько-білоруська мова" його рідного села. Нижче подаємо, в нашому ж перекладі з російської, характеристичні уривки з цього видання. Нагадаємо, що першою в Україні почала друкувати сторінки з книжки Л. Кучми „Україна – не Росія" київська російськомовна газета „Факти", яка належить зятеві Президента Вікторові Пінчукові. Відтак ці уривки передрукувала, мовою оригіналу, „Українська правда". Ми вибираємо з них той текст, який в певній мірі допоможе нашим читачам зрозуміти загальний підтекст книжки, напрям думання автора, міру його внутрішньої, психологічної і світоглядової, еволюції. Ми також передбачаємо, що уважне читацьке око відзначить бездоганий стиль книжки, просто таки віртуозну рівновагу між логікою та емоційністю – ті якості, котрих, як відомо, позбавлений Кучма-промовець.

„Перед вами книжка, якої від мене ледве чи хто-небудь чекав. Мабуть, тільки мої домашні та декілька друзів дитинства сприймуть її з'яву без великого здивування. Інші, побоююся, подумають, що вона зовсім не пасує до особистости автора – ракетника, „технаря" і, в останні роки, державного діяча. Хоч я віддаю в цій книжці належне і ракетам, і технологіям, і державним проблемам, і економіці, все ж ледве не половина її – про інше. Я пишу про історичні долі своєї дорогої батьківщини і про менталітет її народу, пишу про національних героїв України і про наші заплутані взаємини з Росією...

...В нас, на відміну від країн Заходу, не вважається великим дивом, коли люди техніки і науки є водночас й шанувальниками, якщо не знавцями, гуманітарної проблематики. Сам я також завжди був до неї небайдужий. Від того дня у дитинстві, коли моє серце вразила історія Тараса Бульби і його синів, я вирішив, що нема нічого цікавішого, ніж історія...

...Аж до часу закінчення школи я поринув у книжки з історії, причому не тільки України і Росії, але й різних інших країн...

...Вже в сьомій клясі я твердо вирішив, що вивчуся на вчителя, повернуся в рідне Чайкіно і буду викладати в нашій школі літературу та історію... Саме з такими плянами в голові я вирушив в 1955 році вступати до Дніпропетровського державного університету імені 300-річчя возз'єднання України з Росією. Моя мрія не здійснилася. За чистою випадковістю я став не вчителем, а ракетником...

...Про дальше і, головне, систематичне засвоєння гуманітарних знань мови вже, звичайно, не могло бути. Однак у березні 1990 року, коли вітер змін став перетворюватися в ураґан, я сказав собі: ти не маєш права брати участь у вирішенні майбутнього України, не володіючи ясною картиною її минулого...

Коли країна – без різниці, чи давня вона, чи молода– починає приваблювати до себе увагу в світі, дуже правильно, якщо її провідник напише про неї книжку. Найвідоміший приклад – книжка Джавагарлала Неру „Відкриття Індії". Я не відважився (покищо) взятися за тему „Відкриття України". Я поставив перед собою не таке широке, хоч і досить важливе завдання, і ще в період своєї першої президентської каденції почав був велику статтю під назвою „Україна – не Росія". Це не назва–виклик (вона навіть не має окличного знаку), це назва–констатація. Писав я свою статтю російською мовою, уривками... З роками стаття непомітно перетворилася у книжки, також російською мовою...

...Усім, кому це цікаво, я спробую пояснити, передусім, що розпалася не Росія, а СРСР, що росіяни й українці – дві окремі і в багато чому неподібні нації, кожна зі своєю культурою, кожна говорить хоч і спорідненою, але виразно іншою мовою, що Україна має своє серйозне минуле і, певний, майбутнє. Я не збираюся нічого спрощувати, покажу тісне переплетіння доль України і Росії, покажу джерела багатьох непорозумінь...

...Серед наших проблем є одна, котра розв'язується боляче. Перш ніж мої співвітчизники зможуть спокійно сказати собі, що вона розв'язана, минуть десятиріччя. Це не російсько-українська проблема, це українська проблема, однак вона тісно пов'язана з Росією.

Мова йде про нашу самоідентифікацію і нашу психологію. Політологи і соціологи України згідні в тому, що процеси консолідування української нації покищо далекі від завершення. Ми досі не до кінця зрозуміли, хто ж ми такі. Й одна з важливих складових частин української самоідентифікації якраз і полягає у формулі „Україна – не Росія". Було б цілком зайвим проголошувати, наприклад, що Україна – не Туреччина, це й так ясно. Але після того, як ми з Росією третину тисячоріччя прожили під одним державним дахом – під російським дахом! – самоототожнення українців у відроджуваній незалежній Україні просто неможливе без чіткої інвентаризації в головах і душах: це – Україна, а це – Росія.

Серед моїх співвітчизників є люди, для котрих самоідентифікація України зводиться до льозунґу: „Щоб усе було не так, як у москалів". Це оманливий і безплідний шлях. Носії цих ідей не помічають, що ставлять себе в ідеологічну залежність якраз від тих, від кого так пристрасно мріють віддалитися, бо перетворюють „москалів" у свою головну точку відліку...

...Треба ясно розуміти, що без української участи Росія не стала б тим, чим вона стала, це була б інша країна. Без української участи іншою була б російська історія і, що ще важливіше, іншою була б російська культура. У великій мірі була б іншою навіть російська мова.

Можна ставити питання ширше – без української участи іншою була вся сучасна „російська цивілізація". Мені близько знайома військова

(Закінчення на стор. 17)

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Буш пропонує ООН в Іраку більшу ролю

ВАШІНҐТОН. – За повідомленнями американських урядовців, Президент Джордж Буш дещо пом'якшив своє ставлення до питання участи Організації Об'єднаних Націй у відбудові повоєнного Іраку. 2 вересня розпочато переговори про представлену на розгляд Ради безпеки ООН пропозицію, згідно з якою мандат ООН в Іраку буде подовжено, а натомість до Іраку зможе прибути більше чужоземних військ, які підлягатимуть американському командуванню. Білий Дім сподівається, що тепер Рада Безпеки погодиться із окупацією Іраку і переконає такі військові потуги, як Індія, Пакистан і Туреччина, надіслати туди війська. У той сам час бюджетний комітет у Конґресі заявив: якщо Америка хоче розв'язувати кризи в інших місцях світу, то кількість американських військ в Іраку треба зменшити більш ніж наполовину. За підрахунками, в рамках теперішнього бюджету США може утримувати в Іраку максимум шістдесят чотири тисячі військових. Впродовж останнього місяця ситуація з безпекою в Іраку стала найгіршою від часу офіційного проголошення кінця військових акцій під проводом США. Провід Краєвої безпеки стремить до того, щоб американські війська відтягнути з Іраку до 18 місяців чи найдальше – до двох років, як це було в Косово, Боснії та інших місцях, де ООН перебрало головну ролю. Зовсім неясним залишається питання, чи головні опоненти війни в Іраку у Раді Безпеки ООН, Франція та Німеччина, погодяться на таку пропозицію.

У Наджафі загинуло понад 100 осіб

НАДЖАФ, Ірак. – Внаслідок вибуху бомби 29 серпня, закладеної в автомобіль у місті Наджаф у центральному Іраку, загинули понад 100 осіб і понад 140 були поранені. Серед загиблих – чільний шиїтський політичний провідник аятола Мохамад Бакер аль-Гакім. Вибух стався у той час, як аятола завершив проповідь, і люди виходили після молитви з одного з найсвященніших храмів іракських мусульман-шиїтів. Вбивство аятоли свідчить, що агенти Садама Гусейна й надалі активно діють. „Це дуже серйозний випадок. Такого в шиїтській історії ще не було і нічого подібного не траплялося в місті Наджаф. Вони хочуть знищити шиїтів і рух опору проти прихильників дикторатора С. Гусейна",– сказав брат аятоли. Покищо жодне з угруповань не взяло на себе відповідальности за терористичний акт, іде активна боротьба за владу в лавах так званої Гавзи – шиїтського релігійного утворення, базованого в Наджафі. Десятки тисяч іракців 31 серпня почали триденну жалобу в Багдаді по духовному провідникові мусульман-шиїтів аятолі Мохамаду Бакеру аль-Гакіму. Під час жалібної процесії багато хто вимагав помсти, проте не було закликів до насильства проти інших мусульман. Церемонія поновилася в 1 вересня у священному місті Кербела. 2 вересня у Наджафі похорон завершився. Похорони інших жертв вибуху відбулися в Наджафі 30 серпня. Чимало учасників похоронів скеровували гнів проти американських і британських військ, звинувачуючи їх у недостатньому рівні безпеки. В зв'язку з бомбовим нападом заарештовано чотирьох осіб. Повідомляють, що двоє з них – діячі попереднього режиму С. Гусейна.

У США скасовано 150 смертних вироків

ВАШІНҐТОН. – Рішення федерального апеляційного суду 2 вересня дало нову надію приблизно ста п'ятдесяти в'язням у США. Суд, базований у Сан-Франсіско, змінив міру покарання для злочинців засуджених до смерти у штатах Арізона, Айдаго та Монтана. За твердженням апеляційного суду, вирок „смертна кара" був неконституційним, бо його виносили не суди присяжних, а судді, тобто одна людина. Міру покарання було замінено на довічне ув'язнення. Рішення апеляційного суду твердить, що минулорічну постанову Верховного суду США, за якою смертний вирок може виносити тільки суд присяжних, треба застосовувати і в справах, що розглядалися раніше, до того, як було прийнято цю постанову. Швидше за все, це рішення апеляційного суду буде оскаржене, і питання повернеться до Верховного суду. Остаточне рішення може забрати місяці, а то й роки. Штати Колорадо і Небраска, де судді також одноосібно виносять смертні вироки, знаходяться під юрисдикцією інших апеляційних судів, які ще не виносили постанов із цього приводу.

Росія втратила ще один атомний підводний човен

МОСКВА. – Президент Росії Володимир Путін 30 серпня запевнив, що за фактом загибелі ядерного підводного човна у Баренцевому морі буде проведено розслідування і на місце подій вже поїхала військова комісія. В Баренцовому морі затонув ядерний підводний човен російських Військово-морських сил „К-159", який входив до складу Північної фльоти. За останніми даними, щонайменше двоє моряків загинули, одного вдалося врятувати, але ще кілька людей залишаються на борту у той час, як погодні умови надзвичайно ускладнюють рятувальні операції. Російські офіційні особи повідомили, що атомний реактор субмарини "К-159", якій виповнилось сорок років, відключено, боєзарядів на борту не було. Випадок стався під час буксирування підводного човна, який було виведено з експлуатації 1989 року, на базу Ґреміха.

Бідним країнам дозволено виробляти ліки від СНІДу

ЖЕНЕВА. – Основні країни, що розвиваються, 28 серпня домовилися зі США про припинення тривалої суперечки про право бідних країн імпортувати дешеві аналоги ліків проти таких хвороб, як СНІД, малярія і туберкульоза. У таких країнах, як ПАР, ВІЛ-інфіковано до 40 відстоків населення. Домовлености досягнуто в Женеві після багатьох місяців переговорів з участю представників США, Бразилії, Індії, Південної Африки і Кенії. Америка погодилася послабити правила захисту ліків в обмін на запевнення, що дешеві аналоги основних ліків не будуть реекспортовані до багатших держав. Деякі допомогові аґентства вважають, що угода занадто складна і не поліпшить доступу до дешевих ліків. Угоду мають ратифікувати всі 146 членів ВООЗ на конференції, що відбудеться наступного місяця в Мехіко.

Знову плівка з голосом Садама Гусейна

КАЇР, Єгипет. – Арабська телестанція „Аль-Джазіра" подала 1 вересня запис-звернення, приписуване поваленому іракському диктаторові Садамові Хусейнові. У зверненні заперечено будь-яку його причетність до вибуху в священному місті Наджаф, де в п'ятницю, 29 серпня загинули майже 100 людей. Голос на плівці говорить, що „невірні загарбники" звинувачують прихильників С. Гусейна, не маючи жодних підтверджень. Повідомлення з'явилося на другий день похорону провідного шиїтського релігійного провідника Мохамеда Бакера аль-Гакіма, який був серед загиблих внаслідок вибуху.

Останні дзвінки 11 вересня

НЮ-ЙОРК. – Власники Світового торговельного центру в Ню-Йорку оприлюднили розшифровані телефонні дзвінки жертв нападів 11 вересня 2001року в останні хвилини і секунди життя, коли вони намагалися врятуватися з хмародеру, що завалювався. Зі записів опізнано голоси принаймні 36 людей. Більшість з опізнаних працювали на власників будівлі – Портову адміністрацію Ню-Йорку. Адміністрація спершу була проти оприлюднення цих телефонічних дзвінків, кажучи, що прагне захистити рідних загиблих. Проте після судового позову, поданого газетою „Ню-Йорк Таймс", суддя ухвалив, що ці телефонічні розмови мають бути оприлюднені. Дехто з рідні жертв підтримав це рішення, заявивши, що прагнуть оприлюднення якомога докладнішої інформації.

Пхеньян заявляє про розширення програми ядерних озброєнь

ПЕКІН. – Влада Північної Кореї заявила 30 серпня, що після переговорів зі сусідами та США у Пхеньяну не має іншого вибору, як розширити свою програму ядерних озброєнь. Речник північнокорейського уряду заявив, що переговори у Пекіні не лише не мали користи, але були шкідливими, оскільки США не збираються змінювати свою політику стосовно комуністичної держави. Пекін закликав до продовження переговорів. Оглядачі вважають заяви Пхеньяну тактикою для переговорів. Раніше американські представники на переговорах твердили, що Північна Корея погрожувала випробувати ядерну зброю, якщо США не запропонують якихось поступок. За словами американців, такі висловлювання були зроблені представниками Північної Кореї під час неофіційних бесід. Речник Білого Дому сказав, що Пхеньян має тривалу історію підбурювальних заяв. У Вашінґтоні вважають, що Північна Корея має принаймні один або два ядерні заряди і здатна за кілька місяців виготовити ще п'ять або шість.

Не стало ще одного з „Чудової сімки"

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – Ветеран кінематографії американський актор Чарлс Бронсон помер в суботу, 30 серпня, у віці 81 року.Ч. Бронсона запам'ятовували за погляд. Народжений 3 листопада 1921 року в Еренфілд, Па., 11 із 15 дітей у родині іміґранталитовця, Чарлс Бронсон почав працювати на вугільних копальнях Пенсильванії.Ч. Бронсон вславився ролями бойових типів. Вперше критики помітили його в ролі загадкового найманого вбивці у фільмі Серджіо Леоне „Колись на Заході". Серед пізніших відомих ролей Ч. Бронсона – роля самосудного шукача помсти в низці фільмів „Прагнення смерти". Ч. Бронсона також пам'ятатимуть за ролю в класичному фільмі „Чудова сімка".

Мадонну з мотовилом ще не знайдено

ЕДІНБОРО, Шотляндія. – Слідчі шукають полотно Леонардо да Вінчі, викрадене 27 серпня зі замку на південному заході Шотландії. Полотно „Мадонна з мотовилом", яке оцінюють у понад 35 млн. долярів, було викрадено зі замку Драмлангрі – маєтку найбільшого шотландського землевласника герцоґа Баклюйгського. Поліція розшукує чотирьох чоловіків, які здійснили цей смілий напад посеред білого дня. Картину 250 років тому придбала родина Баклюйгів. Син герцоґа – граф Далкіт – сказав, „що вони обурені крадіжкою. Це величезний скарб, і його було брутально викрадено зі замку. Ми дуже сподіваємося, що маштабна акція, за яку взялася поліція, буде успішною". Поліція обшукала замок, намагаючись виявити відбитки пальців та інші докази, а також забрала плівку з камери спостереження. Було опитано працівників замку та відвідувачів, які були свідками нападу. Поліція також збирається зв'язатися з колекціонерами та торговцями творами мистецтва на випадок, якщо злодії намагатимуться продати картину.

За матеріялами ЗМІ

В. Литвин: Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

метов, Віктор Пінчук, Ігор Коломийський, Олександер Ярославський, Сергій Тарута та Віктор Медведчук – Ред.).

„Це невідкладна потреба подолання розриву між людьми і суспільством, з одного боку; партійними структурами і політичною елітою – з іншого. Загалом їхні незрілість, розколотість, відірваність від реальних суспільних потреб очевидні", - сказав В. Литвин.

А „інакше", на думку голови Верховної Ради, в Україні „бути не може", адже „взаємини будуються на феодальних засадах „патрон-клієнт", особистої відданости".

Окрім цього, він вважає неприпустимим, „коли більшість новітніх партій – звісно, парламентські я не маю на увазі – це такі собі політичні „культуристи", віртуальні структури з „приписаними" до них людьми, здебільшого за цеховою ознакою, та тонким прошарком міґруючих активістів, для яких „участь" у партіях – професія, заробіток".

На думку В. Литвина, „все це можна зняти, прийнявши цивілізований закон про вибори – до Верховної Ради та місцевого самоврядування".

За матеріялами ЗМІ.

Вибори проводу СКУ були без конкуренції

VIII з'їзд Світового Конґресу Українців у Києві викликав значну зацікавленість українських і світових засобів масової інформації, інфорамаційних агентств. У передостанній день з'їзду, кули вибирали керівні органи СКУ, членом Ради директорів СКУ був обраний предсідник УНСоюзу Стефан Качарай, який був делегатом з'їзду. Після повернення з Києва він розповів редакторам „Свободи": „На засіданні Номінаційної комісії було зауважено, що у складі проводу СКУ повинен бути представлений УНСоюз, як одна з найбільш діяльних українських організацій у США. У мене запитали згоди на участь у цій раді і потім делегати одноголосно ухвалили запропонований склад Ради директорів. Обрана Рада невдовзі збереться для обговорення шляхів виконання резолюцій і рекомендацій з'їзду".

У попередньому числі „Свободи" було вміщено першу частину розповіді нашого кореспондента в Києві Р. Л. Хомяка про VIII з'їзд СКУ. Сьогодні подаємо закінчення цього репортажу.

КИЇВ. – Недобре. Недобре, що на черговому з'їзді Світового Конґресу Українців (СКУ), і першому на українській землі, відбулася вибори без конкуренції. Ну, просто честь нашого півстолітнього з гаком життя в демократичних суспільствах не повинна була б дозволити цього. Й от 21 серпня Аскольд Лозинський був вдруге обраний президентом цієї ґльобальної організації розпорошених по світі українців. Себто за нього голосувала велика більшість делеґатів конґресу, декілька жовтих делеґатських карток були проти, але насправді вибору делеґати не мали; конкурента А. Лозинському не було. Хоч принаймні дві третини делеґатів приїхали до Києва з країн, де діють політичні системи, які передбачають змагання за керівні пости. Але чи це вина А. Лозинського? Та ні. Адже протягом п'ятирічної першої каденції др-а Лозинського жодна інша команда, або бодай інший претендент не виявили бажання змагатись за ґльобальне президентство українства (поза межами України, тут обов'язково додати. На цьому VIII зборі СКУ, 18-21 серпня, декілька разів підкреслювали з трибуни, що СКУ – це організація українців поза межами України).

Не хочу вдаватись до вже досить втертої фрази Леоніда Кравчука, „маємо те, що ..." і т.д. Тут доречніше згадати американське прислів'я, яка погано перекладається: „Коли тобі дали цитрину, готуй лимонаду".

Цитриною, яку нам дали, вважаю брак зацікавленого конкурента або конкурентів для діючого президента, і те що „їх величність консенсус" набув у СКУ більшого впливу, ніж справжній виборчий матч. Бо насправді А. Лозинський краще, ніж будь-який нинішний громадський діяч, уміє „готувати лимонаду".

Скажіть, хто ще може так „просто з моста", з трибуни, з відповідною дозою гумору, дати таку коротку оцінку українсько-російських стосунків: „Україна боїться Росії". Або про Анатолія Зленка, який оце закінчує своє друге призначення як міністер закордонних справ України і готується стати емеритом: „(Він) мій друг, я з ним горілку пив... Але він, вибачте, що так скажу, він – боягуз. Він ці питання (про відсутність українських шкіл в Росії) ніколи й не ставив".

А виступаючи під час з'їзду у програмі Радіо „Свобода" президент СКУ А. Лозинський не вимахував американським прапором, як це останнім часом роблять тисячі його співвітчизників, не користувався гаслом „America First!", а навпаки, виправдував заходи української влади в пошуках зв'язків на Сході тим, що США і Західня Европа не приділяють Україні належної уваги і Україна змушена шукати вигідних зв'язків деінде.

Це – характерні штрихи до громадсько-політичного портрету Аскольда Лозинського, які не одну людину дратують, але які йому сприяють. Ці штрихи, нехай і популістські, людям, а журналістам і поготів, подобаються, стимулюють оплески. Але він за професією юрист і також зненацька вміє витягнути зі своєї професійної течки цікаву родзинку.

Наприклад, на заключній прес-конференції прозвучала пропозиція, щоб СКУ почав заходи про відкликання амбасадора Росії в Україні, Віктора Черномирдіна, який часто поводиться як імперський проконсул, а не як дипломат. Переобраний президент СКУ відразу відкинув ідею відкликання амбасадора як нездійсненну для нехай і ґльобальної, але діяспорної організації. Але тут висунув на перший погляд здійсненну думку, мовляв, СКУ може почати заходи в Організації Об'єднаних Націй, щоб там відібрати від Росії правонаслідство Совєтського Союзу. Юридичний захід цього штибу можливий і принаймні підігріватиме не в одній державі-члені ООН думки про те, а чому, власне, Росія успадкувала мантію СРСР та ще й постійне місце в Раді Безпеки? За таке місце три-чотири потужні індустріяльні країни вже нині борються.

Я не належу до клюбу фанів-уболівальників Аскольда Лозинського, але не можу не віддати йому належне за те, що протягом п'яти років свого ґльобального президентства він таки об'їхав 26 країн світу, де проживають українці, захопив деяких з них ідеєю Світового Конґресу і притягнув біля сотні з них – від Камчатки до Томська, від Єревану до Риги – на з'їзд саме у Києві. (До Торонто, п'ять років тому, лише один представник зі східньої діяспори міг добитись). Всім цим мали б займатись державні й громадські структури незалежної України. Але ж Україні дісталась цитрина, то А. Лозинський взявся готувати лимонаду.

І ще він таки зумів втягнути СКУ в систему ООН, як недержавної організації. СКУ існує вже понад 35 років, але ні одному з попередників А. Лозинського цього не вдалось здійснити.

СКУ про VIII з'їзд у Києві

18-21 серпня у Києві відбувся VIII з'їзд Світового Конгресу Українців, на якому був прийнятий новий статут, що охопив західню і східню діяспори, в результаті чого була зменшена кількість представників у керівних органах для кращої оперативности. Аскольд Лозинський був знову обраний президентом СКУ, до Екзекутивного комітету увійшли також перший заступник – Євген Чолій, другий заступник – голова СФУЖО Марія Шкамбара, генеральний секретар – Віктор Педенко, фінансовий референт - Богдан Федорак і скарбник – Оля Даниляк. В зв'язку з тим, що був зірваний договір з „Українським домом" з боку Адміністрації Президента України, конґрес відбувався в історичному, хоч і тісному Будинку вчителя. Формальне відкриття конгресу попередили з'їзди рад і комісій СКУ, після цього відбулась пресова конференція, а відтак формальне відкриття провели голова Конгресового комітету Марія Шкамбара та президент СКУ. Заступник прем'єр-міністра Дмитро Табачник та провідник національ-демократичних сил від парляментської фракції „Наша Україна" Віктор Ющенко були присутні на відкритті та вітали учасників від імені Президента та прем'єра України. У з'їзді взяли участь 300 делеґатів, з них понад сто представляли країни колишнього СССР і сателітів. Було запрошено 200 гостей, серед яких були присутні колишні українські політичні в'язні, котрі у 60-70 роках були символами опору режиму, боролися за права людини та національні права українського народу. Ділову президію очолював голова Конгресу Українців Канади Євген Чолій. Крім статутової та номінаційної комісії, працювали верифікаційна, фінансова та резолюційна комісії. Під час урочистого відкриття відбулось вручення найвищої відзнаки СКУ– медалі Св. Володимира десятьом визначним суспільно-громадським діячам. Завершенням з'їзду була заключна прес-конференція та прийняття делеґатів у міській адміністрації, де їх вітав посадник Києва Олександер Омельченко.

Зворушливою частиною з'їзду було відзначення 70-ої річниці Великого Голодомору 1932-33 років 20 серпня, яке почалось походом від Будинку вчителя Володимирською вулицею до Свято-Михайлівського собору та пам'ятника, де була відправлена соборна Панахида в пам'ять жертв Великого голоду. Спільну відправу провели Патріярх Київський та всієї України УПЦ КП Філарет та Верховний Архиєпископ УГКЦ Любомир кардинал Гузар, разом з хором Видубицької церкви. Після Панахиди відбулась коротка поминальна програма, котру провів генеральний секретар СКУ Віктор Педенко.

Під час VIII з'їзду делегації СКУ у різних складах зустрічалися з з прем'єром Віктором Януковичем, головою Верховної Ради України Володимиром Литвином, міністром закордонних справ Анатолієм Зленком, міністром освіти Василем Кременем, головою фракції „Наша Україна" Віктором Ющенком та головою Народного Руху України Борисом Тарасюком. У зустрічах порушувались питання відзначення 70-ої річниці Великого голоду в Україні та в діяспорі, визнання ОУН-УПА воюючою стороною, практичного втілення та бюджетного забезпечення програми „Закордонне українство 2005 року", прийняття Закону про права закордонного українця, президентських виборів в Україні в жовтні 2004 року, проблеми трудових імігрантів, зокрема у країнах середньої Европи. Президент СКУ окремо зустрівся з Президентом України Леонідом Кучмою під час відзначень 12-ої річниці Незалежности та обговорив з ним справу резолюції України в ООН, в якій йдеться про те, що Голодомор 1932-33 років був геноцидом. Новообраний Екзекутивний комітет СКУ зобов'язався підготувати аналітичний меморандум у цих справах.

Отже, черговий СКУ за нами. Як і понад три десятки років тому, так і тепер, Світовий Конґрес існує за умов абсолютно смішного бюджету: 240 тисяч канадських долярів на рік. Чикаґський адвокат і банкір Юліян Куляс звернув увагу на це, коли закликав делеґатів не перевантажувати СКУ прерізними бажаннями-резолюціями, бо за умов такого мінімального бюджету „то є ілюзія", що СКУ зможе задовольнити усі побажання.

Натомість Ю. Куляс висунув думку про створення системи „державпобратимів". Він пояснив це так, що, наприклад, українська діяспора в Австралії може вплинути на австралійські харитативні структури, щоб вони взяли під опіку Казахстан, зокрема українську діяспору в цій середньоазійській країні, інакше кажучи, „щоб ми зверталися до харитативних організацій в наших державах" і зацікавлювали їх проблемами українців у східній діяспорі.

Була ще пропозиція про створення дорадчої ради для розвитку СКУ, себто для знаходження додаткових джерел фінансування Світового Конґресу. Тепер, як і в перших роках, левова частина фінансів (225 тисяч із 240 тисяч канадських долярів) надходить від США і Канади. Українські діяспори в таких країнах, як Польща, Бразилія, Німеччина, Франція і (зверніть увагу!) Естонія – оподатковані на суму 500 долярів. А наприклад, Бельгія і Арґентина – всього 350 дол. річно. І вже зовсім смішні суми оплачують за своє право вважатись членами СКУ діяспори в Узбекистані, Казахстані, Вірменії й Грузії: 25 долярів на рік (це 25 канадських; мабуть, переслати таку суму до секретаріяту СКУ в Торонто коштує більше). А Росія? Росія, яка тільки на тюменських нафтоґазових родовищах має сотні тисяч українців-спеціялістів цієї галузі, платить тільки 25 канадських на рік. (Правда, під час читання цього бюджету один з делеґатів з Росії заявив, що Росія збільшить свій внесок. Може, до рівня Узбекистану і Казахстану взятих разом?). За такого бюджету важко зайнятись акціями повітового рівня, не те що ґльобального. СКУ виживає і якось діє, бо має ще окремих меценатів, і їх згадали на з'їзді. Це зокрема кредитівки „Самопоміч" в Ню-Йорку, „Будучність" в Торонто, кредитівка в Йонкерсі і банк „Певність" у Чикаґо (де неостанній голос має Ю. Куляс, який назвав численні суплікації до СКУ ілюзорними).

А де ж у цій схемі Україна – „країна в центрі Европи, величини Франції"? На 12-му році свого існування Україна оформила „Концепцію національної політики щодо закордонного українства" і намагається пропхати її через Верховну Раду. З трудом. Оксана Білозір, естрадна співачка і народний депутат у фракції „Наша Україна", відає цим заходом. Побажаймо їй успіхів у цій сесії Верховної Ради. Але не плекаймо ілюзій. Йдеться знову ж про менталітет народу і його обранців. Протягом десятків років тут постійно задурманювали народ: мовляв, за дротами союзного кордону, – самі вороги і зрадники.

Президент України оце видав книжку „Україна – не Росія". Здалося б видати ще одну: „Україна – не Естонія і не Литва, і не Польща".

І все ж таки, недобре, що на першому з'їзді СКУ на території України, вибори відбулися без конкуренції. Через п'ять років відбудеться черговий з'їзд. Готуйтеся, претенденти, на ґльобальні пости!

Олігархи - доля і недоля України

Поняття „олігархії" з'явилося в Україні в роки її незалежности, тому що раніше тут правила партійна номенклятура – верства спеціяльно підібраних і вихованих людей з комуністичної еліти. Олігархи, як відомо, це група, яка панує в економіці і впливає на політику, маючи велику власність у виробництві і банках. Українська олігархія виникла як результат так званої „прихватизації", коли певна верства людей, переважно з тієї ж номенклятури, дістала можливість перебрати у свою власність цілі галузі колишнього „народного господарства СССР". Навмисне применшуючи вартість підприємств, майбутні олігархи через терміново утворені акційні спілки, найчастіше закриті, тобто без вільного продажу акцій, привласнили їх. Інші збагатилися на комерційних махінаціях, коли ще не було жодних законів ре\улювання ринку, а достава енергетичних ресурсів не припинилася.

Після певного перерозподілу впливів тепер в Україні діють в загальному п'ять олігархічних груп, які контролюють провідні галузі промисловости, енергетику, транспорт, торгівлю.

Загалом зосередження власности на засоби виробництва в руках конкретних осіб чи об'єднань може бути позитивним кроком для України, оскільки відкриває кращі можливості для закордонних зв'язків, нових інвестицій, оновлення технологій. Державі теж легше контролювати великі об'єднання, ніж масу дрібних виробників. Проте у явищі олігархії, як випливає з самого його визначення, криється і певна небезпека: олігархи прагнуть політичного впливу, який забезпечив би їм кращі умови для досягнення особистих цілей. Маючи гроші, вони намагаються забезпечити вибори слухняних законовдавців чи урядовців, включно з президентом. Переважно, національна чи якась інша ідеологічна доктрина має для них тільки значення як засіб для досягнення впливу на маси, для самоутвердження.

І в цьому розрізі принципове значення особовий склад олігархічної групи. На жаль, в Україні він не вселяє особливих надій щодо розвитку демократії в управлінні державою. Наприкінці серпня інформаційно-аналітичний портал в Інтернеті „Газета СНД" визначив 50 найбільш успішних підприємців СНД і серед них назвав шістьох з України: це зять президента Віктор Пінчук, керівник адміністрації президента Віктор Медведчук, найбагатший в Україні Ринат Ахметов з безумовним впливом на прем'єра, Юлія Тимошенко, колишній віце-прем'єр і соратниця Павла Лазаренка, Вадим Рабінович і Григорій Суркіс. В загальному всі далекі від національної ідеї. До цієї шістки слід додати колишнього зятя Л. Кучми – Ігоря Франчука („Чорноморнафтогаз" – 1200 кілометрів газопроводів, підземне газосховище, морський порт, 22 судна), давнього приятеля Л. Кучми Андрія Деркача, ряд інших осіб, так чи інакше пов'язаних з правлячою елітою. Відомо, що музику замовляє той, хто має гроші. Яку ж „музику" замовляють владі олігархи довкола президента? Звісно, ту, яка їм вигідна і приємна... Їм вже належать й провідні засоби масової інформації як засіб формування настроїв населення. В такому впливі – недоля України.

Цікаво, що в сусідній Росії ситуація складається дещо інакше. Олігархи встигли тут розкинути свої впливи довкола корумпованого і нетверезого Бориса Єльцина, тож неприязно зустріли появу В. Путіна, котрий прийшов з чужого їм оточення, без грошей, без минулого. Але новий президент спромігся на виклик олігархам: якщо вони втручатимуться у справи держави, сказав він, то матимуть важке життя. Деякі олігархи його не послухали і тепер Б. Березовський, і В. Гусинський, інші мають труднощі. Але такі, як В. Чорномирдін, утрималися на поверхні і намагаються впливати й на Україну.

Наступні президентські вибори в Україні теж дають шанс на прихід до влади особи, незалежної від олігархічних структур. Але вже ніхто не позбавить олігархів їхнього набутку, тому спроби збереження впливу на владу залишаться, доки країна не дочекається нових поколінь в заможних родинах, здатних сприйняти як власну ідею національної, суверенної держави.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про порівняння з Китаєм

Здається, ніколи не думала я, що саме ці дві такі різні населенням і системами життя країни можна порівнювати, та ще й з того витягати висновки. Але таке трапилось останнього кінця тижня на сторінках „всемогутнього" і загальночитаного щоденника „Ню-Йорк Таймс", у статті-репортажі Миколи Крістофа під назвою „Свобода на другому місці?". Так, це не помилка, автор справді поставив знак запитання після заголовку та пояснює у своїх міркуваннях, чому це робить. А ми, перечитавши їх, з прикрістю признали йому слушність у його арґументації, як і в усіх висновках, які він зробив, маючи рідкісну нагоду побувати в цих дуже різних країнах, які стали йому близькими, коли він, мешканець селища Карапчин в південній Україні, одружився з китайкою та побував в селянському Ґвуандонгу.

І ось тепер, роз'їзджаючи між Україною і Китаєм, він міг, як очевидець, порівняти життя у вільній Україні з життям в комуністичному Китаї. І це порівняння звичайного щоденного життя у „визволеній" Україні і знедоленому Китаї виходить на користь Китаю у кожній ділянці – від туалетового паперу починаючи, і на поглядах мешканців кінчаючи.

На жаль, щоб переконати читачів у точності своїх спостережень, які зосереджуються на погляді, що українці в новій демократичній Україні насправді тужать за минулим режимом, а китайці у знедоленому Китаї процвітають, він подає такий сумний приклад: мовляв, коли в одній кімнаті замкнути двоє американців – вони будуть себе судити, коли це будуть японці – вони будуть себе взаємно перепрошувати, двоє китайців почнуть разом робити „бізнес", а двоє українців чи росіян сядуть до пляшки горілки...

І перечитавши таку характеристику наших співвітчизників, мені стало невимовно сумно, що саме такими ми постаємо на сторінках одного з найбільш почитаних американських щоденників, який доходить u всі сторони світу. Нам не дуже відомо, де ця описана автором місцина в Україні знаходиться і якої по суті народности він є – з підписаним прізвищем Ніколас Крістоф, але його міркування після теперішніх відвідин свого родинного села в Україні є правдиві, як також вислід цих міркувань, що тут різниця не в режимі, а в культурі.

Ми, однак, читаючи ці його цікаві, але такі сумні для нас міркування, думаємо, що ця погана українська настанова до теперішнього життя у вільній батьківщині є наслідком в першу чергу довгих років совєтського „виховання", яке за 12 років не можна було викорінити. Це наслідки тих довгих років, коли за пересічну людину „думав" режим, це наслідки постійного страху і переслідувань, це наслідки винищення усіх тих, що хотіли або пробували думати в інший спосіб.

Тому сьогодні 12 років змін – це дуже і дуже мало, коли ще до цього вимагається зміни думання від людей, які свій цілий зрілий вік не думали, бо за них „думала" влада. Тому треба надіятися тільки на нове покоління, яке вже не дуже пам'ятає давній режим і може бути виховане у свободі слова, думки, а передусім у свободі чину.

То ж не сідаймо пити – як це завважує автор статті зовсім правильно, – а всі моральні та матеріяльні сили вложімо у виховання нових, „інакших" українців!

О–КА

„Четвірка" почала працювати

Лідери опозиційної „четвірки" вважають, що їм вдасться знайти спільні підходи до депутатського законопроєкту конституційної реформи.

Як уже повідомлялося, минулого тижня Президент Леонід Кучма відкликав свій проєкт реформи, і ця обставина відкриває новий етап праці над проєктом, запропонованим опозицією.

За словами провідника бльоку БЮТ Юлії Тимошенко, опозиційна четвірка знайшла „площину для компромісу" і почала працювати.

Провідник комуністів Петро Симоненко запевнив, що конституційні зміни, які опрацювали вони з Олександром Морозом, в жодного керівника опозиційної „четвірки" не викликають заперечень, необхідно лише узгодити позиції щодо механізму обрання Президента (прямими виборами чи виборами у парляменті), а також термін набрання чинности цими змінами – 2004 чи 2006 рік.

Провідник „Нашої України" Віктор Ющенко наголосив, що позиція його фракції полягає у тому, що в Україні сьогодні необхідно змінювати владу і потрібно міняти політичну систему. Водночас він зауважив, що коли провадити лише теоретичну дискусію про зміну системи влади, то сьогоднішня влада „законсервується на довгі роки". На його думку, сьогодні необхідно шукати мости, які б, з одного боку, давали можливість реформувати політичну систему, а з іншого – не давали б жодного шансу діючому режиму залишитися при владі.

Ю.Тимошенко підкреслила, що усі чотири лідери опозиційних фракцій зійшлись на необхідності проведення реформи й необхідності невтралізувати клани, причому робити це потрібно одночасно. Вона також підтвердила, що більшість позицій, запропонованих у проєкті, над яким працювали П.Симоненко і О. Мороз, для всієї „четвірки" є прийнятними, однак ще є два питання, які необхідно узгодити. Вона висловила сподівання, що вдасться досягнути компромісу, відповідно до якого вибори Президента будуть всенародними, а всі зміни до Конституції набудуть чинности після 2006 року (парляментських виборів).

УНІАН

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Свідок епохи – книга

XXI століття роздаровує з щедрої руки вибагливі подарунки – інтернет-кафе, мобільний зв'язок, автомобілі. От і виходить, що все наше дозвілля забирають новинки нашої епохи. Але свідком кожної епохи, який вчить, змушує думати, робити висновки є книги. Прикро, коли проходиш вуличками Львова і у вітринах та на столах бачиш переважно російськомовну літературу. Але хто шукає, той завжди знайде.

Нещодавно мені до рук потрапили дві книги Бруна Ферера, які випустило львівське видавництво „Свічадо". Часто доводиться чути, що Біблію важко читати. Щоб показати людям, якою простою є Істина, Христос промовляв до них притчами. Книжка „Сорок казок у пустелі" намагається скоротити дорогу до розуміння Істини. Друга книжка „Троянда також важлива" – це збірочка коротких історій, яка допоможе кожному, хто її прочитає, відкрити своє серце Господеві. Є на полицях книгарень книжки і для малечі. Чому б нашим діткам не почати вчити абетку з „Букварика-Дошколярика" Варвари Гринько? Або почитати „Улюблені вірші" видавництва „А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА". В рубриці „Мітологія" вийшла у світ в 2001 році дитяча енциклопедія „Я пізнаю світ".

Для дорослої авдиторії теж є книжки на всі смаки. Хочу звернути увагу на дві книги – роман Павла Загребельного „Тисячолітній Миколай" і „Полювання на хлястики". Роман бере свій початок від хрищення Русі і до Чорнобильської трагедії. На мою думку, прочитавши цей роман, ми краще зрозуміємо людей, які зазнали таких поневірянь і дістанемо можливість згладити бар'єри, які виникли між поколіннями. Ми, старші, повинні заохочувати наше молоде покоління до читання, щоб книжка стала найкращим другом.

Галина Ковалишин,
Норт Порт, Фльорида

Турбота зворушила

Дозвольте висловити щиру вдячність за надрукування в „Свободі" мого звернення до Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США ім. св. кн. Ольги з проханням допомогти мені, інвалідові, зі збором коштів на протезування у Франції обох рук . Після поміщення мого листа надійшли 5 тис. дол. пожертв, які привезла мені Надія Світлична, що саме перебуває в Україні.

Я дякую Богу, й усім вам, щедрим і чулим до чужого горя людям, за надзвичайну підтримку. І особлива подяка – голові ОУПС Надії Мірчук, яка відгукнулась на прохання зовсім незнайомої людини і організувала збір коштів, потурбувалась про їх передання мені, що мене зворушило й розчулило до сліз.

Степан Салук,
Тернопіль

Листи від уважних читачів газети

Про те, що наші передплатники уважно читають „Свободу", свідчать їхні листи зі зауваженнями щодо опублікованого. **Юрій Кравчук** з Вілмінґтону, Делавер, прочитав, що у Львові буде радіопрограма польською мовою і обурився: чому це „наші українські націоналісти (мельниківці, бандерівці і також УПА) так спокійно дивляться, що один відсоток поляків перебирає місто Львів". А спокій їх, треба сказати, відповідає демократичним засадам української держави, яка ґарантує національним меншинам право збереження їхньої мови та культурних надбань. Це комуністичний режим забороняв вживати інші мови, крім російської.

Василь Петрів з Рочестеру, Н. Й., прочитав у „Свободі" від 15 серпня заклик до відзначення 70-річчя Великого голоду й зауважив, що на Панахиді 15 червня в церквах Рочестеру не було провідників і працівників Української кредитової спілки. У нього з'явилося припущення, що в кредитівці „сидять люди, які виконують таємні директиви комуністичних „вельмож" Л. Кучми та його соратників". То, може, В. Петрів скаже про свою підозру на зборах кредитівки, членом якої, можливо, він є.

Звісно, пошта принесла й більш миролюбні листи. **Олександер Конотько** з селища Буча біля Києва через газету вітає з 80-річчям свого вуйка Івана Стасіва, котрий з юних років належить до ОУН, а тепер, мабуть (бо в листі адреси немає), проживає у США.

Степан Панків з Фльориди переслав листа з України, автора якого не вказано. У ньому є схвальні слова про окремі публікації „Свободи" і „Вибрану лірику" Ганни Черінь (з цією книжкою автор листа не розлучається).

Голова АГРУ **Божена Ольшанівська** з Нюарку, Н. Дж., переслала подяку адміністрації Національної аеронавтики і космічного простору за співчуття, висловлені у дні катастрофи космічного корабля „Коламбія".

Євген Стахів з Ню-Джерзі переслав копію публікації Бориса Козловського в львівській газеті „Високий замок" про VIII з'їзд СКУ „Михайло Горинь: „У світовому гетьманстві не має бути два гетьмани", в якій порушується питання розмежування сфер діяльности СКУ і УВКР.

Лев Мельник з Огайо прочитав у „Свободі" (11 липня) коротку статтю проф. Вольфа Московича і порадив передрукувати з журналу „Універсум" (ч.1-2, 2002) велику статтю вченого „Єврейські солдати Гітлера", копію якої переслав до редакції. **Микола Глюз** з Хорватії разом з листом про незгоди між церквами переслав витинки з тамтешніх газет щодо життя церковних громад.

Микола Горішній з Ню-Джерзі прислав кілька нових віршів, присвячених 70-річчю Великого голоду в Укарїні і 12-ій річниці незалежности України.

За пожертви придбали домівку

Українська громада відгукнулася на прохання пластового куреня „Княгині" допомогти закупити в Донецьку пластову домівку. Тепер у донецької молоді є пластова домівка і маленька новацька оселя ім. пл. сен. Івана Крамарчука, придбані завдяки пожертвам в його пам'ять пластунів і громади Рочестеру, Н. Й.

Вдячні пластуни будують капличку УГКЦ ім. блаженного священомученика Еміліяна Ковча і шлють слова подяки до Владик Стефана Сулика, Стефана Сороки, Василя Лостена, Роберта Москаля, о. Якова Мельника – пароха церкви Благовіщення у Філядельфії, д-ра Юліяна Куляса – президента Першого українського федерального банку „Певність", дирекції Української федеральної кооперативи „Самопоміч" у Філядельфії, Окружної ради відділів Українського Народного Союзу у Філядельфії, 216 Пластового відділу Українського Народного Союзу ім. Сірого Лева, Союзу українців-католиків в Америці „Провидіння", Пластової станичної старшини у Філядельфії, куренів „Бурлаки", „Перші Стежі", „Верховинки", Пластових приятелів.

Пл. сен. Ірена Богачевська,
Флуртавн, Па

Посол Росії – недруг України

Прочитавши 8 серпня в тижневику „Свобода" заяву посла Росії в Україні Віктора Черномирдіна на пресовій конференції в Києві, „що Росія не збирається вибачатися перед Україною за події 1932–33 років" та його цинічнонахабне здивування: „Які має претензії Україна до Росії?", а також його думку, „що Росії треба в ноги поклонитися за те, що вона несе хрест спадщини СССР", вважаю, що згідно з такими заявами В. Чорномирдін є „чорним духом" в Україні, і слід вимагати від українського уряду видворення такого посла за межі держави. Вибачення Росії Україні не потрібне, бо воно й так було б нещирим й брехливим, однак міжнародного справедливого засудження та відповідних компенсацій жертвам і нащадкам загиблих відстоювати треба.

Оксана Луцька,
Вудсайд, Н. Й.

Створюємо фонд ім. Михайла Палія

Група творчої інтеліґенції Хоросткова створює Фонд національного відродження імені Михайла Палія.

Михайло Палій, доктор історичних наук, дуже багато зробив для нашої громади як патріот, меценат. Він подарував нам свою власну бібліотеку, виділив великі кошти на ремонт церкви в Хоросткові і ще вислав кошти на побудову пам'ятника січовим стрільцям, на придбання книг для бібліотек міста.

Мета Фонду: створення передумов для всебічного розвитку всіх творчих сил української нації.

Кошти для фонду будем збирати з пожертв вітчизняних промисловців і підприємств, а також усіх громадян. Всі сили мобілізуємо на боротьбу за побудову української держави.

Василь Пилипів,
Хоростків, Тернопільська обл.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Іван Йосиф Мерідіонале, син Тані та Роберта Мерідіонале, став новим членом 242-гоюзу. Свого внука вписали бабуня і дідо Андрея та Йосиф Чабони.

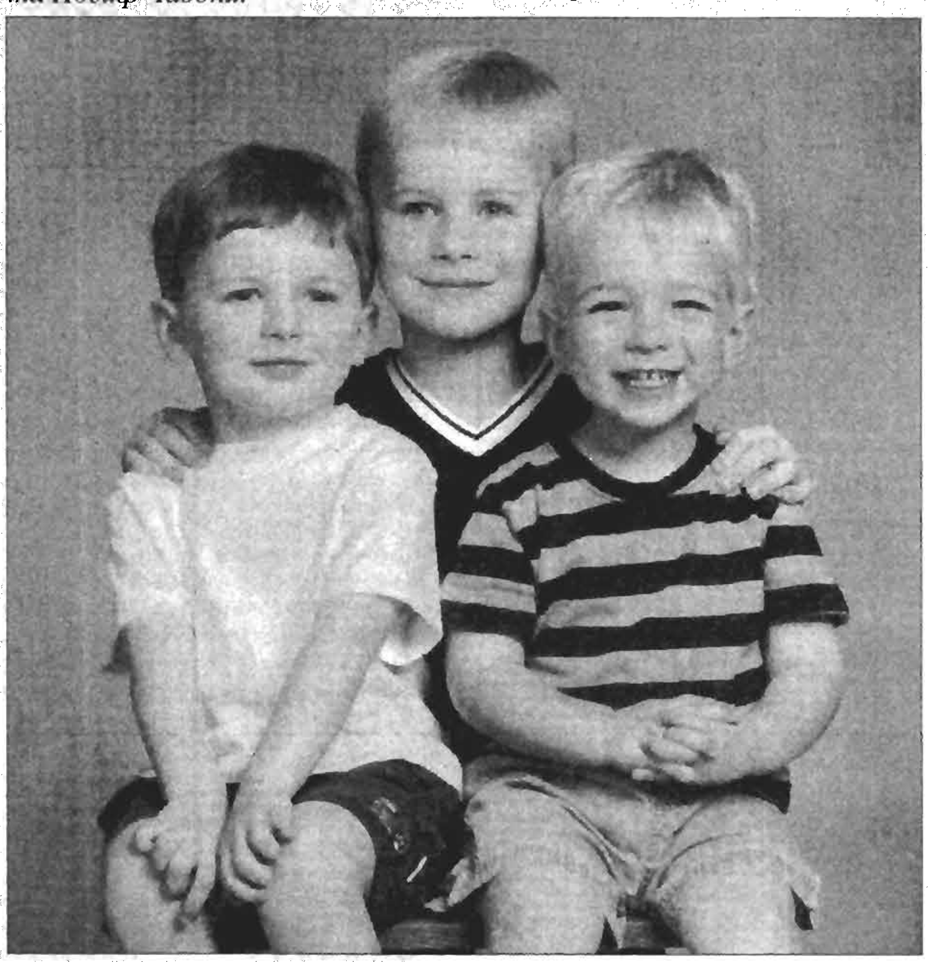
Андрійко Ісса, син Богдана і Лори Ісса, став новим членом 15-го Відділу УНСоюзу. Внука забезпечила бабця Христина Соневицька.

Стенлі Вартоломей Брандон, новий член 382-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуня Карен Кресіна і дідо Віліям Кресіна.

Мая Зеня Зампетті, донечка Александри і Клавдіо Зампетті. Внучку забезпечила в 45-му Відділі УНСоюзу бабуня Оксана Матла.

Захарко і Данилко Цибики, діти Богдана і Наталії Забілки-Цибиків, і Алекс Цибик, син Андрея і Романа Цибиків, стали новими членами 15-го Відділу УНСоюзу. Дітей забезпечила Христина Соневицька.

СОЮЗІВКА

КАЛЕНДАР ПОДІЙ

8-11 ВЕРЕСНЯ

З'їзд колишніх студентів Регензбурзької гімназії.

2-14 ВЕРЕСНЯ

З'їзд КЛК.
З'їзд Байройтської гімназії та мешканців табору Байройт.

18-21 ВЕРЕСНЯ

З'їзд колишніх студентів української Зальцбурзької гімназії.

26-28 ВЕРЕСНЯ

Рада – Курінь „Спартанки".

28-30 ВЕРЕСНЯ

З'їзд Міттенвальдських шкіл.

17-19 ЖОВТНЯ

Крайовий Пластовий з'їзд.

31 ЖОВТНЯ-2 ЛИСТОПАДА

„Halloween 'Weekend'" – Вечірка для молоді, та костюмова забава для всіх.

7-9 ЛИСТОПАДА

Пласт – Орликіяда.

15-16 ЛИСТОПАДА

УАКРада.

21-23 ЛИСТОПАДА

Наради Головного Уряду УНСоюзу.

Цей календар буде доповнюватися. Дати можуть мінятися.

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

„І чужого научайтесь, й свого не цурайтесь”: з американських університетів повертаються в Україну випускники програм академічного обміну

10 липня 25 учасників Програми підвищення кваліфікації молодшого викладацького складу вищої школи (Junior Faculty Development Program) повернулися в Україну після одинадцяти місяців перебування в американських університетах. Час підводити певні підсумки. Що дало учасникам їхнє майже річне перебування за океаном? Чи позначиться це якимсь чином в Україні? Чим, зрештою, найбільше запам'яталася Америка?

Активний академічний і професійний обмін став невід'ємною рисою сучасних американсько-українських взаємин. Завдяки широкому спектрові програм обміну тисячі українців, від школярів до науковців та спеціялістів, змогли набути нових знань і навичок у США. Подібні програми діяли ще й за радянських часів, проте тоді вони не виходили за межі Москви і Ленінграду та дуже вузького кола осіб. Сьогодні ж в Україні практично кожна людина, чий освітній рівень відповідає певним вимогам, може взяти участь в обміні. Саме в цій сфері взаємини між нашими країнами розвиваються чи не найдинамічніше. Це справді дуже вагомий внесок США в прискорення позитивних змін в Україні, адже набутий учасниками досвід позначиться не лише на їхньому особистому професійному зростанні, але й на діяльності університетів, установ, громадських організацій.

Чимало важить і поширення знань про Україну та творення її позитивного образу серед громадян найпотужнішої держави світу. Сьогодні Україна в свідомості пересічного американця вже не пов'язується із прикметником „сов'єт” чи „рашен”, але й знає він про неї, окрім звичних стереотипів, не надто багато. Отож учасники програми навіть у повсякденному житті були посланцями країни, чия культурна спадщина має тисячолітнє коріння, і мали добру нагоду познайомити з нею американців.

Нижче надаємо слово самим учасникам програми JFDP 2002–2003 років.

Юрій Ткаченко (Київ):

– Вражень у мене багато. Начитавшись наукових і художніх книжок, переглянувши чимало фільмів та наслухавшись музики, я вважав, що маю цілком відповідне уявлення про США. Виявилося, що це не так. Ніщо не може замінити живого спілкування з людьми цієї країни та безпосередньо набутого тут досвіду.

Ганна Фоміна (Харків):

– Я не очікувала, що програма JFDP змінить у моєму житті багато. Поміняю Харків на Лоренс, Харківський державний педагогічний університет на Кензаський. Ну, трохи знову відчую себе у шкірі студента, відклавши вбік викладацьку мантію. Та всупереч моїм передбаченням, Програма змусила переглянути мій підхід до викладання, як і усталені погляди на освіту. Проте, вивчивши систему американської вищої школи з теоретичного і практичного боку, я не вважаю, що її треба переносити в українські університети загалом. Тепер я краще розумію і нашу систему, її переваги і недоліки, та сподіваюся, що, повернувшись в Україну, зроблю свій внесок у її вдосконалення. Я щиро вдячна людям, причетним до JFDP, за те, що дали мені нагоду подивитися на нас збоку і цим надихнули на активнішу працю в ім'я позитивних змін.

Леся Ікалюк (Івано-Франківськ):

– Запитайте людей на так званому пострадянському просторі, як вони уявляють собі Америку. Відповідь буде неоднозначною, але для більшости – це земля обітована, таке собі море з молоком і кисільними берегами, де живуть виключно багаті люди, їздять дорогі авта, скрізь – суцільні хмародери і т. п. А насправді? Перебуваючи дев'ять місяців у штаті Північна Каролайна, в маленькому містечку Пембровк, у мене була неодноразова можливість побачити, як живуть прості американці – не ті, яких ми бачимо у відомих телесеріялах. Є багаті, але є й дуже бідні. Дорогі авта можуть стояти біля бідних трейлерів. В сільській місцевості багато дітей харчуються тільки у школі, тому що батьки неспроможні забезпечити їх харчами. Власне, це мене найбільше вразило в Америці – країні з великими можливостями і достатками. Рік, що минув, дозволив мені не тільки зрозуміти, як і чому так живуть американці, але також оцінити, те, що маємо вдома, в Україні. Так, проблем у нас дуже багато. Але, мабуть, краще час від часу згадувати прислів'я: „Добре там, де нас нема”.

Останні дні на американській землі. Українські учасники Програми JFDP біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні.

Фото Лесі Ікалюк

Тетяна Гавриленко (Київ):

– Участь у програмі JFDP – це значний крок уперед на шляху підвищення мого професійного рівня. Стажування в університеті Річмонду, отримання практичного досвіду праці в маркетинговій компанії, спостереження над застосуванням американцями маркетингових технологій в повсякденному житті, можливість побути в ролі американського споживача, – ось неповний перелік того, що дала Програма для мого професійного зросту. Але одним з найцікавіших її аспектів були мої подорожі: особисті та професійні, серед яких – поїздки на дві конференції відомих маркетингових асоціяцій. Вони дали мені можливість познайомитись з провідними фахівцями в галузі маркетинґу та просто цікавими людьми, встановити з ними контакти. А найбільше враження на мене мало знайомство з Філіпом Котлером, книги якого є, без перебільшення, „біблією маркетолога” не тільки в Україні, в усіх країнах Европи. Ще кілька років тому, до участи в JFDP я могла про таке тільки мріяти!

Василь Непийвода (Коломия):

– Що найбільше вразило в Америці? Передусім те, що тут майже кожен розмовляє англійською… Чому це „дивує”? Тому що вдома, в Европі, англійська – це як латина у середні віки; це, насамперед, мова наукового чи ділового спілкування, себто щось доволі формальне, офіційне. Приїхавши ж до Америки, з певним подивом відзначаєш, що англійська мова – це не лише товсті наукові книжки та радіо Бі-Бі-Сі. Це звичайна жива мова, навіть найменші діти. І виходить це в них значно природніше, ніж у нас, чужинців, дарма що ми тією чи іншою мірою вивчаємо її і по двадцять років. Таке „відкриття” сприймається доволі неоднозначно. З одного боку – легкий розпач, а з іншого – добра спонука „пірнути” у це буцімто добре знане суспільство, надолужуючи згаяне і заповнюючи прогалини. Зосереджуватися, звісно ж, треба саме на цьому.

Юрій Станкевич (Львів):

– Життя в столиці Сполучених Штатів і навчання в Університеті ім. Джорджа Вашінґтона дали добру можливість досконало вивчити фах мистецького менаджера і глибше пізнати культуру цієї країни. Протягом п'ятимісячного стажування в міжнародному центрі „Меридіан” я також налагодив важливі професійні контакти для майбутньої співпраці. Самий факт перебування у Вашінґтоні дав унікальну нагоду краще ознайомитися з працею туристичних центрів, ґалерій та музеїв, а також постійно знаходитися у центрі подій нашої діяспори та культурних заходів посольства України. Завдяки новим знанням мені вдалося позбутись певних стереотипів і рамок, розкрити у собі нові здібності та розширити фахові зацікавлення. Можна погодитися із тим, що це країна здійснення мрій. Щоправда, лише тоді, коли наполегливо працюєш, але для цього тут є всі необхідні умови.

Василь Непийвода

За традицією...

(Продоження зі стор. 1)

Д-р Юрій Тритяк на виставці своїх фотографій

Предсідник УНСоюзу Стефан Качарай, адміністратор Школи мистецтв „Україна" Маруся Радь і художні керівники Леся та Валерій Мовчани серед танцюристів на Союзівці.

На сцені - українські танцюристи з Канади

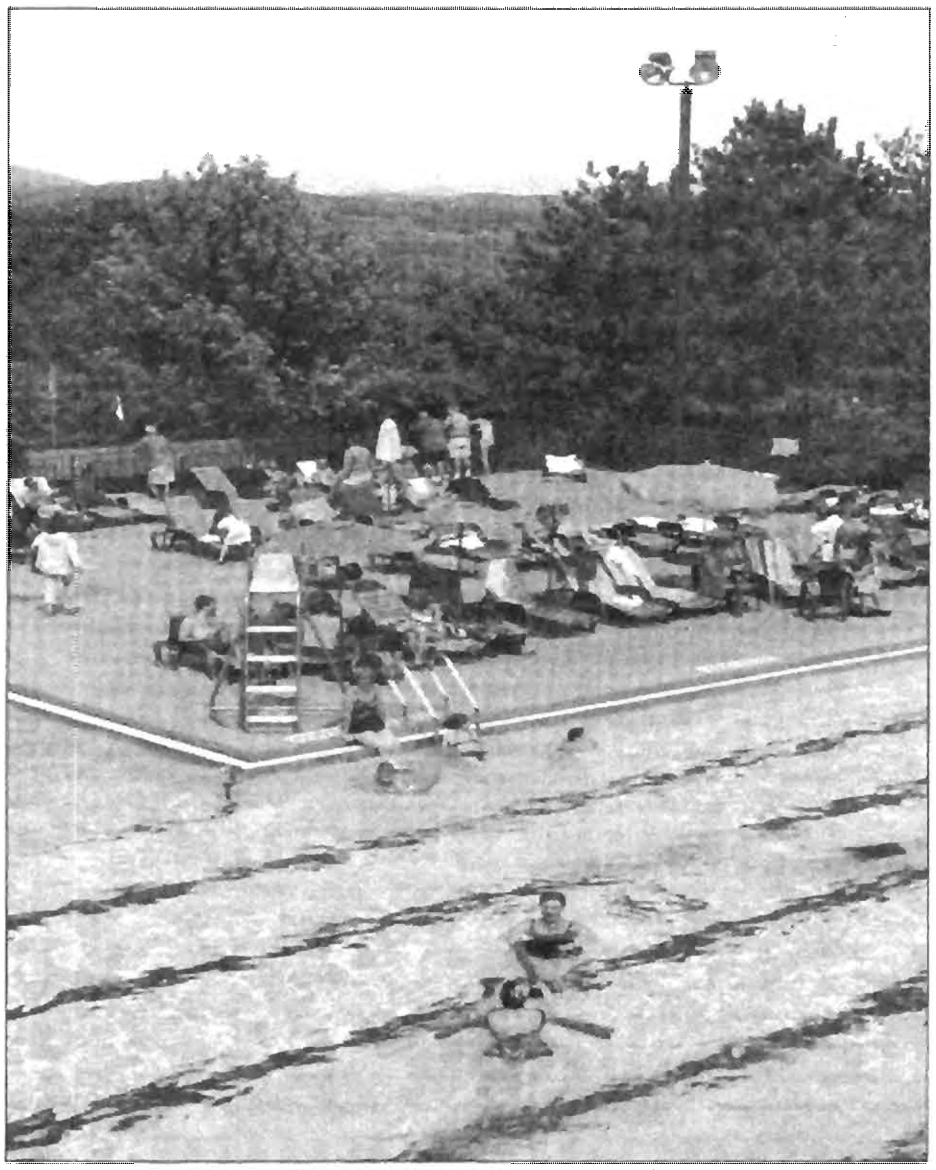
Співає дует „Арія" Ореста Баб'юк та Андрійка Василевська.

Біля нової альтанки

Леся і Богдан Нички завжди беруть зі собою на оселю улюбленого песика Бовді. Члени цієї родини готуються вже до четвертого весілля на Союзівці.

Басейн завжди вабить гостей

Працівники компанії „Вестерн Юніон" (зліва:) Галина Ремезова, Лариса Гулович та Інна Крушняк на Союзівку узяли з собою скрипку, тому що музика більше пасує до гірських краєвидів, ніж слово.

Греблю на потічку заходилися будувати правнуки відомого художника-монументаліста Михайла Бойчука – Стефан, Зоя і Роксоляна, діти Галини Щепко-Гамільтон і Ричарда Гамільтона. Стефан у святкову неділю вперше прислужував на відправі у каплиці.

На виставці трипільської кераміки

Найкращі місця у „Веселці" – дітям

Вже близько з'їзд мітенвальдців

Світ Ді-Пі в Европі після Другої світової війни був безпрецедентним і одноразовим явищем. Сотні тисяч людей, з них левова частка – українці, вирвані із прадідної землі (але не викорінені, бо тоді ще сподівалися невдовзі повернутися на батьківщину) опинилися, здавалося б, у безвиграшній ситуації, між Сциллою безпритульности й економічного хаосу і Харібдою політично зумовленої непевности щодо майбутнього та безпосередньої загрози репатріяції. А все-таки Ді-Пі та біженці-українці зуміли, серед мінімальних матеріяльних умов, створити життєздатні громади, включно зі забезпеченням інтелектуального й національного вишколу дітей і молоді.

Однією з найбільших і найкраще організованих таких громад був табір Ді-Пі в Мітенвальді, баварському містечку, яке колись славилося своїми майстрами скрипок і тепер ще чарує красою своїх сторожів-гір. Поруч таборової управи та церков в таборі працювала система установ і організацій, громадських, професійних, станових, а головне – навчальних: народна школа, реальна гімназія, учительська семінарія, торговельна школа, ремісничі майстерні, музична школа, народний університет.

Для молодої людини, яка росла, спостерігала, набиралася освіти, таке середовище не багато чим (хіба що побутовими деталями, як от брак шкільних підручників) поступалося „нормальному" суспільству. Родина, церква, школа, громада, усі серйозно приймали відповідальність за виховання дітей, за їхнє здоров'я і добробут. Хоч як це парадоксально, але цей табір, що протривав усього п'ять чи шість років у післявоєнному світі дислькацій і невпинних перемін, був островом стабільности та чітко визначених цілей. І якщо ми, колишні учні мітенвальдських шкіл, все таки „вийшли в люди", то не так завдяки специфічним відомостям, набутим – іноді з великим трудом у клясі, як завдяки посвяті та обов'язковости наших учительок і вчителів, а зокрема дисципліні та цілеспрямованости цілого виховного довкілля. Спілкування з українцями різних віроісповідань і реґіонів природним шляхом навчило нас толерантности й співпраці; безпосередня близькість густої мережі діяльних груп і організацій підготовила нас до участи в громаді, часто-густо у провідних ролях.

Тепер маємо всі підстави бути глибоко вдячними за те, що можемо згадувати з ностальгією наші бурхливі, але й неповторно чарівні роки в Мітенвальді, а головне – згадувати їх разом, у колі тих же товаришок і товаришів, з якими ми понад півсторіччя тому розділяли місце в шкільній лавці, прогулянках в природу, і спільних дозвіллях. Оце благодать – це просто чудо! Чи не так?

То ж до побачення на з'їзді!

Ігор В. Зєлик,
Мейплвуд, Н. Дж.

ПЛАСТ
Українска Скавтська Організація
З'єднаних Куренів УПС і УСП
ХМЕЛЬНИЧЕНКІВ
скликає всіх членів на
Велику Раду
13 вересня 2003 р. на оселі „Бобрівка"
(відкриття Ради точно о год. 2-ій по пол.
За докладними інформаціями просимо звертатися на

УКРАЇНА І СВІТ

Благодійна місія допомагає дітям

РІВНЕ. – Вже понад три роки в Рівненській області діє благодійна організація „Віра, Надія, Любов", яка надає матеріяльну, юридичну та психологічну допомогу, в першу чергу дітям-сиротам, інвалідам, тим, які постраждали від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, та людям похилого віку, які залишилися за межею бідности. Не залишаємо поза увагою і дітей розумово відсталих та з вадами зору та слуху, проводимо з ними навчальні заняття, тематичні дискотеки, виставки малюнків, конкурси. За кошти, отримані від Посольств США та Канади в Україні в шести будинках-інтернатах Рівненської області, здійснили проєкти „Конвенція ООН про права дитини" та „Молодь обирає здоровий спосіб життя".

Особлива увага приділяється дітям „групи ризику", які в переважній більшості походять з „неблагополучних" сімей, тому належного виховання та уваги зі сторони батьків не отримують.

Не знаходячи сімейного затишку вдома, вони поповнюють ряди жебраків, хуліганів, грабіжників та повій, шукають розради в алькоголі, наркотиках, психотропних речовинах та цигарках.

Щоб хоч якось зарадити цій ситуації, залучити цих дітей до здорового способу життя, ми взяли на себе сміливість відкрити Реабілітаційно-адаптаційний центр для дітей „групи ризику".

Складовими частинами центру будуть юридичний та психологічний відділи та відділ профорієнтаційного навчання. Щоб забезпечити повноцінне функціонування центру, потрібні значні капіталовкладення. Частину коштів ми залучаємо з місцевих джерел фінансування, проте їх, на жаль, недостатньо. Ми будемо раді знайти нових приятелів серед читачів „Свободи".

Всі, хто зацікавився цією проблемою можуть отримати повнішу інформацію, написавши нам за адресою: Благодійна місія „Віра, Надія, Любов", а/с 97, Rivne, 33028 Ukraine, або електронною поштою: misia@ukr-west.net також misia@ua.fm

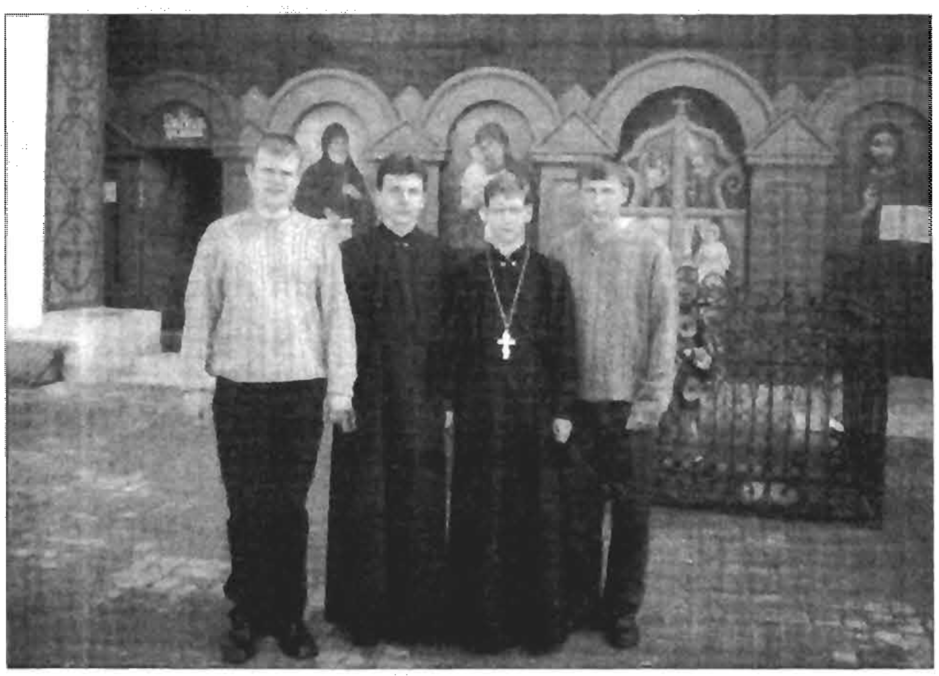
Ірина Гладчук

Діти, яким допомагає місія

Новий монастир на козацьких могилах

Студенти семінарії мають послух в новому монастирі

ПЛЯШЕВА, Україна. – Найбільшим національним пантеоном України є „Козацькі могили" під Берестечком на Волині. Майже століття тому на місці Берестецької битви українського козацького війська з поляками 1651 року вибудовано меморіяльний ансамбль-пантеон, в якому є храм-пам'ятник св. Георгія з гробницею-саркофагом, наповненою козацькими черепами і кістками, церква св. Михаїла 1650 р., в якій перед боєм молився гетьман Богдан Хмельницький зі старшиною.

Недавно, після довгих років більшовицького варварства, воскресла тут свята обитель св. Георгія, намісником якої є о. Олексій (Мензатюк). Він 1997 року закінчив Київську духовну семінарію, а своїй студії в Київській духовній академії завершив в минулому році дисертацією „Святий Димитрій (Туптало) Ростовський як представник Київської школи проповідництва". Ще під час навчання в семінарії 1996 року, з рук Владики Даниїла, тодішнього ректора Київської духовної академії і семінарії, нинішнього керуючого Рівненсько-Острозькою єпархією УПЦ КП, прийняв висвяту і чернечий постриг.

4 липня 2002 року розпочато офіційну реєстрацію обителі, а 2 липня того ж року призначено її намісником о. Олексія. Рік, що минув, приніс поповнення чернечої братії. 10 квітня цього року з рук Владики Даниїла прийняв чернечий постриг студент Никон (Гайдай), є три послушники-вихованці семінарії – нові кандидати до постригу.

Життя монастиря св. Георгія на Козацьких могилах щоденно розпочинається дуже рано молитвою і пізно ввечері нею закінчується. Воно заповнене Богослуженнями за особливим чернечим уставом, тяжкою працею в самій обителі, довгими постами, послухом. Перші кроки завжди важкі, а у відродженні святої обителі – особливі. Є вже свій храм, невелике приміщення для проживання. Побутові умови нагадують життя перших ченців в згромадженнях далекого минулого.

З ініціятиви та на кошти українців з Комітету сприяння та захисту меморіялу „Козацькі могили" в США в цьому році має прийти до читачів монументальна праця „Національний пантеон „Козацькі могили". Адреса монастиря святого Георгія: вул. Козацької слави, 22, с. Пляшева, Радивилівський район, Рівненська обл., 35511, Ukraine.

Володимир Рожко

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Вересень 2003 р., ч. 37

„Подвижник духу" – книга про поневіряння Бориса Антоненка-Давидовича

Борис Антоненко-Давидович – чудовий письменник, мовознавець, перекладач, репортер, нарисовець, автор дитячих оповідань, літературний критик і оборонець української мови, чести та держави. Він є автором книг „Землею українською", „Смерть", „Печатка", „Крила Артема Летючого", „На довгій ниві", „Здалека і зблизька", „За ширмою", „Слово матері", „Завищені оцінки", „Січ-Мати", „Як ми говоримо", „Сибірські новели" та інших.

Книга „Подвижник духу" вийшла друком в Києві цього року в видавництві „Пульсари" коштом Фундації ім. Ів. Багряного. Це книга документів та фактів з життя Б. Антоненка-Давидовича та інших українських письменників, автором якої є письменник Леонід Бойко.

Праця Л. Бойка „Подвижник духу" – художньо-документальна книга про допити, очні ставки, свідчення багатьох письменників та друзів, що були арештовані, протоколи допитів, ухвали НКВД, спогади, судові процеси О. Слісаренка, М. Ірчана, С. Пилипенка, В. Атаманюка, О. Попова, Г. Епіка, Є. Плужника, М. Куліша, В. Поліщука, Г. Косинки, В. Підмогильного й десятків інших українських поетів та письменників. Книжка містить розповідь про 20-річне поневіряння Б. Антоненка-Давидовича в таборах Сибіру та на засланні, щойно відкриті архівні документи судових справ над Б. Антоненком-Давидовичем та його дружинами, які звинувачувались в контрреволюційній діяльності, націоналізмі та зв'язками з „ворогами українського народу".

Б. Антоненка-Давидовича після численних допитів та очних ставок з письменниками було визнано винним в тім, що він був запеклим українським націоналістом, скрізь і завжди говорив українською мовою, з 1919 року був членом різних антирадянських організацій, а останнє, ніби належав до Української Військової Організації (УВО), займаючись контрреволюційною діяльністю. Звинувачення Б. Антоненка-Давидовича було складене на свідченнях заарештованих за іншими справами Епіка, Плужника, Пилипенка, Підмогильного, Грицая, Ялового, Слісаренка, Атаманюка та ін. Одначе Слісаренко й Атаманюк від своїх свідчень, як видно в протоколах, згодом відмовились, а Епік, Плужник, Підмогильний та інші, як з'ясувалося пізніше на допитах, до антирадянських організацій не належали, бо вони не існували. Їх змусили до такого визнання...

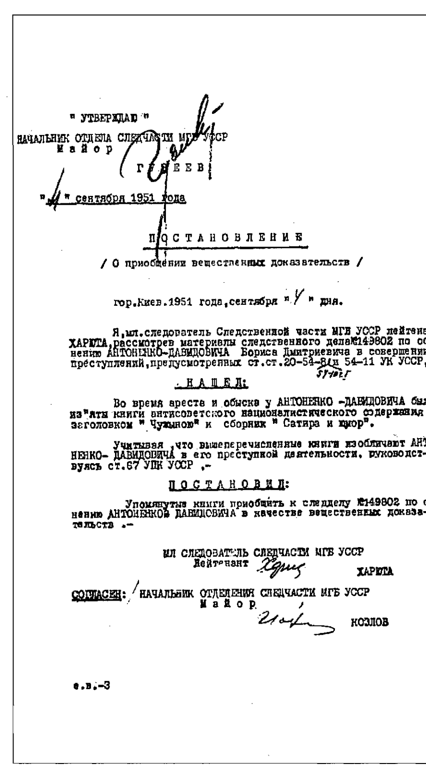
В 1947 р. Антоненка-Давидовича звільнили з ув'язнення, але в скорому часі знову арештували й заслали в Красноярський край. Після смерти Сталіна звільнили після двадцяти років поневіряння, але не реабілітувати. В той час головою Спілки письменників України та депутатом Верховної Ради СССР був Микола Бажан, друг з давніх років Антоненка-Давидовича, і його стараннями було Антоненка-Давидовича реабілітовано й прийнято до Спілки письменників.

Вийшовши на так звану волю Борис Антоненко-Давидович в роки „перестройки" в Совєтському Союзі був активним учасником дисидентського руху, духовним його провідником і наставником шістдесятників.

Книга „Подвижник духу" має 390 сторінок з розділами „Казенним коштом до північної Кафи", „За колючим дротом БАМЛАГу або „Що коштує чорний хліб", „Сибір. Чита. Чужа земля", „Із царства необхідности у царство волі" та „Жіночі долі: зламані–незламні". В останнім розділі про жіноцтво у стислій формі подається розповідь про політв'язнів та правозахисниць Ольгу Гейко-Матусевич, Оксану Мешко, Оксану Попович, Надію Світличну, Леоніду Світличну, Ніну Строкату-Караванську, Стефанію Шабатуру, Раїсу Руденко та ін.

Цю книжку можна придбати за 15 долярів, висилаючи чек на адресу: Bahriany Foundation 811 S. Roosevelt Ave, Arlington Heights, Ill. 60005.

" УТВЕРЖДАЮ "
НАЧАЛЬНИК ОТДЕЛА СЛЕДЧАСТИ МГБ УССР
Майор
ГУЕЕВ
"4" сентября 1951 года

ПОСТАНОВЛЕНИЕ
/ О приобщении вещественных доказательств /

гор.Киев.1951 года,сентября "4" дня.

Я,мл.следователь Следственной части МГБ УССР лейтенант ХАРИТА,рассмотрев материалы следственного дела №149802 по обвинению АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧА Бориса Дмитриевича в совершении преступлений,предусмотренных ст.ст.20-54-8 и 54-11 УК УССР,-

НАШЕЛ:

Во время ареста и обыска у АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧА были из"яты книги антисоветского националистического содержания под заголовком " Чужиною" и сборник " Сатира и юмор".

Учитывая ,что вышеперечисленные книги изобличают АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧА в его преступной деятельности, руководствуясь ст.67 УПК УССР ,-

ПОСТАНОВИЛ:

Упомянутые книги приобщить к следделу №149802 по обвинению АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧА в качестве вещественных доказательств .-

МЛ СЛЕДОВАТЕЛЬ СЛЕДЧАСТИ МГБ УССР
Лейтенант ХАРИТА

СОГЛАСЕН: НАЧАЛЬНИК ОТДЕЛЕНИЯ СЛЕДЧАСТИ МГБ УССР
Майор КОЗЛОВ

е.в.-3

1951 р. Акт МҐБ УССР про вилучення у Б. Антоненка-Давидовича українських книжок

Провіщення Івана Багряного

У дописі „Іван Багряний писав про Броди" („Свобода", ч. 31) Роман Волчук подає в лапках, як нібито пряму мову Ів. Багряного з наміром нагадати про начебто його думку, що відроджена українська держава буде збудована руками „членів комуністичної партії і комсомолу". Мене здивувало те, що цей, колись часто повторюваний, злісний наклеп на Ів. Багряного, ще й досі дехто тримає за чисту правду.

Ів. Багряний був глибоким знавцем підрадянської дійсности і твердив, що УССД здобуде власними силами збуджений український народ спільно й з тими фаховими кадрами, що формуються під крилом КП(б)У й комсомолу, цебто всіма тими національними силами, що стануть під стяг УССД.

У 1949 році, у своїй яскравій, цільній статті „2x2=4", він писав: „Кадри і резерви української нації живуть, ростуть, учаться і працюють під егідою КП(б)У й у комсомолі. І вони є в самій КП(б)У й в комсомолі. Це всі – основні кадри нації, бо все, що було політично активне і здатне до політичного життя, мусило визначатися, можливість визначатися ж в офіційній сфері була і є лише одна – під егідою КП(б)У і комсомолу. А тепер інша справа, наскільки ці кадри душею і серцем належать КП(б)У і тому комсомолові".

До речі, справді сучасну українську державу будують і колишні комуністи, але не ті, що бундючно й сьогодні є ними, а ті, що відреклись від свого минулого і тепер творять нову українську державну дійсність.

І. Шкіренко,
Лондон, Англія

Про Байкове кладовище в Києві

іНа Байковому кладовищі в Києві, столиці України, поховано цілий ряд відомих українських письменників, поетів, композиторів, науковців та громадсько-політичних діячів України. Зокрема там поховані Леся Українка, Микола Лисенко, Михайло Грушевський, Павло Тичина, Максим Рильський, Остап Вишня, Володимир Сосюра, Михайло Старицький, Оксана Петрусенко, П. Майборода, Г. Вірьовка, М. Садовський, Б. Гмиря, П. Вірський, О. Кониський та багато інших. Ліворуч від дороги розташована стара частина кладовища, а праворуч – нова. В 1884 році на кладовищі з правої сторони збудовано кам'яну церкву, яка є ще й тепер. Але чи відомо читачам, чому це кладовище називається Байковим? Колись та земля, де є Байкове кладовище, належала генерал-майорові російської армії Сергієві Байкову. Народився він у XVIII столітті в родині офіцера, який загинув у Фінляндії в 1790 році, у війні Росії з Швецією. В 1812 році С. Байков відзначився у битві проти військ Наполеона, і генерал М. Кутузов доручив йому відвезти трофейний жезл в Зимовий палац, цареві Олександрові І в Петербурґ. Розчулений цар власноручно віддав свій орден С. Байкову та підвищив в чинах.

Пізніше С. Байков був учасником російсько-турецької війни в роках 1828–29 і був тяжко поранений. Півроку лікувався в київській лікарні, а коли одужав, назавжди залишився в Києві, мешкав на Печерську, у власному будинкові. За річкою Либідь він купив собі земельну ділянку, яка дістала назву хутір Байкова, це та частина землі, що розташована між кладовищем та урочищем Протасів Яр, у районі теперішньої трикотажної фабрики.

З того хутора поширилася назва на навколишню місцевість. Близька гора дістала назву „Байкова гора", кладовище на ній „Байкове кладовище", міст на дорозі до кладовища „Байковий міст" та глибокий яр – „Байковий яр".

Помер Сергій Байков, рід якого мав українське походження, 1848 року в Петербурзі, де й похований. А землю його, за наказом царя Миколи Першого, було передано Військово-інженерному відділові. Тепер з назв, пов'язаних з ім'ям генерала Байкова, залишилося чотири: Байкова вулиця, Байкове кладовище та Байкові гора і яр.

Дякуємо за підтримку Фундації

До Фундації надійшли пожертви від таких організацій та осіб: 2,800 дол. – **філія ОДУМ-у** в Філядельфії, 200 дол. – **„Самопоміч"** в Чикаґо, по 100 дол. – **Українська кредитова спілка** в Рочестері та **Ірена Камінська**, 35 дол. – **Тарас Шипилявий**, по 25 дол. – **Борис Жура** та **Уляна Антоненко** в пам'ять Олі Гурської, 20 дол. – **Михайло Семенець**, по 10 дол. – **Маріон Бартошик** та **Арнолд Бірко.**

Фундація щиро дякує всім жертводавцям й прохає далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати Україні. Пожертви на Фундацію звільнені від федерального податку США. Рівночасно просимо членів Фундації прислати членські внески на цей рік в сумі 25 ам. дол.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Знайдено човен „Україна“

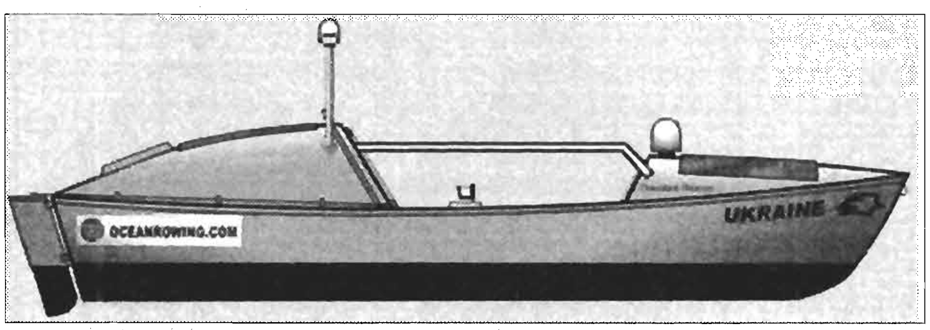
ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 9 серпня човен „Україна“, на якому Теодоа Резвой збирався переплисти Атлантичний океан, виявлено у 60 милях на південний схід від Кейп-Коду, Мас. Про це повідомлено на сайті Океанського веслувального товариства („The Ocean Rowing Society“).

Човен українського веслувальника, який стартував з Ню-Йорку до Франції, був залишений в океані 11 липня, коли американський корабель „USS Doyle“ підняв Теодора на борт, але не зміг підняти човен. Вістка про виявлення човна „Україна“ пов'язана ще з однією драмою в океані – зірваним переходом французького океанського веслувальника Емануеля Куандра, чий човен перевернувся на другий день після старту і не відновився. Виявив „Україну“ літак, що вилетів на пошук човна Куандра. Він зробив п'ятнадцять кіл довкола неї на висоті не більше сотні метрів. Це не був червоний човен „Жук-зозулька“ – на борту яскраво-жовтого човна читко читалося „Україна“.

Пілот сфотографував човен. Зі світлини видно, що „Україну“ хтось поставив на якір, або прив'язав до рибальської мережі. Згодом з'ясувалося, що травлер „Атланта“ знайшов човен і заякорив його, щоб пізніше, перед поверненням до порту, забрати його з собою на берег.

За існуючими морськими законами, покинуте в океані судно переходить на власність людей, які знайшли його.

Товариство океанських веслувальників негайно зв'язалося з береговою охороною і пілотом, вислало корабель, щоб забрати човен з океану. Але коли сейнер прибув на місце, координати якого вказав пілот, то команда побачила лодку човен на борту травлера „Роуз Мари“, який прибув в порт Ню-Бедфорт 11 серпня. Туди прилетів Теодор Резвой, щоб прийняти свою „Україну“. Він має надію відновити її і стартувати знову з Ню-Йорку на початку червня наступного року.

Човен „Україна“

Прапор України на найвищій горі штату Ню-Йорк

Двоє юних українців з Байону, Ню-Джерзі, 15-річний Микола та його17-річний брат Іван Козаки, у справді молодечий спосіб відзначили 12-ту річницю Незалежности України. 24 серпня вони виїхали з олімпійського містечка Лейк-Плесід на півночі штату Ню-Йорк, в Адірондакські гори. Залишивши авто у мандрівному таборі, здійснили похід на найвищу точку штату Ню-Йорк з державним синьо-жовтим прапором України в руках. На світлині: брати Микола та Іван – на горі Марсі, висота якої становить 5,344 фітів. Справжні козаки!

Проєкт різдвяних карток УНСоюзу 2003–2004

Оксана Тритяк, координатор особливих проєктів та братської діяльности

До уваги мистців!

Вже серпень – і час подумати про різдвяні картки. УНСоюз починає збирати твори українських мистців, які бажають брати участь у щорічному проєкті УНСоюзу різдвяних карток. Впродовж минулих років у цьому проєкті взяли участь понад 30 мистців. Для репродукції ми прийматимемо твори мистців з українською традиційною різдвяною тематикою. Попередніми роками мистці надсилали твори у різних жанрах і техніках – олія, акварелі, темпера, графічне мистецтво, батік, дереворити, керамічні кафлі та інші, і таким чином наша колекція була цікавою і різноманітною.

Видаючи різдвяні картки УНСоюз, має на меті популяризувати традиційне українське мистецтво та підтримати наших українських мистців. У цьому році знову УНСоюз плянує видати понад 120,000 карток, які розсилатиметься в Америці, Канаді і Україні. Увесь дохід з продажі різдвяних карток призначений на Фонд Відродження Союзівки і на допомогу Українській Народній Фундації, створеній УНСоюзом у 1992 році для сприяння харитативним, культурним і освітнім програмам в Америці, Канаді і Україні. Українська Народна Фундація має статус 501 (c) (3) і всі пожертви на Фундацію можна відтягати від податку.

Плянуючи наш цьогорічний проєкт різдвяних карток, ми радо вітатимемо усіх учасників. Просимо надсилати прозірки, фото або оригінальні твори, які надаються до репродукції, до Головної канцелярії УНС не пізніше, як 30 вересня 2003 року. З усіми запитами прошу звертатися до: Оксана Тритяк, координатор особливих проєктів.

UNA, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.
Tel.: (973) 292-9800, Ext. 3071 або 1-800 253-9862.

ПРОТОКОЛ РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

що відбулося

на оселі УНСоюзу **Союзівка**

22-23 листопада 2002 р.

The Ukrainian National Association General Assembly Special Meeting began with the traditional laying of a wreath, by all members of the General Assembly, at the Taras Shevchenko monument. All members present sang the American, Canadian and Ukrainian anthems. Vice President Martha Lysko had a reading in honor of UNA's patron and Ukrainian bard Taras Shevchenko. The members sang the Zapovit.

The following members were present at the General Assembly meeting:

EXECUTIVE COMMITTEE
Stefan Kaczaraj, President
Martha Lysko, Vice-President
Al Kachkowski, Director for Canada
Christine E. Kozak, National Secretary
Roma Lisovich, Treasurer

AUDITING COMMITTEE:
Zenon Holubec
Yaroslav Zaviysky
Alexander Serafyn

ADVISORS:

Eugene Oscislawski
Joseph Hawryluk
Stefan Hawrysz
Vasyl Luchkiw
Myron Pylypiak
Wasyl Liscynesky
Pawlo Prinko
Myron Groch

Invited to the meeting:

Editor-in-Chief – Svoboda
Irena Jarosewich

Editor-in-Chief – The Ukrainian Weekly
Roma Hadzewycz
Soyuzivka – John A. Flis

Vice President Eugene Iwanciw, Advisors Barbara Bachynsky, Andrij Skyba and Michael Kuropas were unable to attend the meeting.

Newly elected President, Stefan Kaczaraj requested that Stefan Hawrysz open this first special meeting of the newly elected General Assembly with a prayer.

A moment of silence was dedicated to the memory of all secretaries, UNA members and General Assembly members who passed away since the last General Assembly Meeting.

1. OPENING

Stefan Kaczaraj, UNA President

S. Kaczaraj called the meeting to order, welcoming every General Assembly Member including both editors of the UNA publications. He also congratulated every member especially the newly elected members on winning the election. Each member was individually introduced. The following agenda was presented:

1. Opening
2. Review of UNA operations for 2002
3. Review of organizing results for 2002 and plans for 2003
4. Reports of:
   a. National Secretary Christine Kozak
   b. Director for Canada Al Kachkowski
   c. Vice President Martha Lysko
   d. President Stefan Kaczaraj
5. Approval of UNA Budget for 2003
6. Status of Soyuzivka
7. Miscellaneous

2. REVIEW OF UNA OPERATIONS FOR 2002 – nine months ending September 31, 2003

Roma Lisovich, UNA Treasurer

• R. Lisovich distributed and discussed all the reports in detail. In general she remarked that the current economy influences our financial report very negatively. Our investment portfolio has also been affected. The general report on the UNURC reflects a positive note. There has been an increase since last year. The building is almost fully occupied. Unfortunately, UNA publications, Svoboda and The Ukrainian Weekly figures are not positive. The largest component of the publications deficit is a fall-off of advertising revenue. Past due un-collectable accounts over $70,000.

• We hold a conservative position in our investment portfolio which still consists primarily of highest grade bonds.

Report 1 – UNA Statement of Operations Comparative
Report 2 – UNURC Comparative
Report 3 – Svoboda and the Ukrainian Weekly Publications Revenue and Expenses Comparative
Report 4 – UNA Summary of Investments

The following members took part in the discussion: Alexander Serafyn, Wasyl Liscynesky, Joseph Hawryluk, Myron Groch, Martha Lysko

• Regarding the delinquent accounts not collected for advertising with our publications, the administration of the publications created a new data base to define the number of days of delinquency. A system of mailing delinquency notices, telephone collection and ultimately collection agency will be utilized.

• At present we do not charge interest on delinquent accounts, which we may consider in the future.

• The Ukrainian Weekly has raised the rates for Preview of Events to $20.00.

• Suggestion was made that since The Ukrainian Weekly has less paid advertisement, to consider giving people who advertise in Preview of Events a special discount to purchase additional advertising.

Martha Lysko
MOTION: To accept the treasurer's report as presented.
2nd the motion – Alexander Serafyn
Motion passed unanimously

4. a. REPORT OF NATIONAL SECRETARY CHRISTINE KOZAK

Christine Kozak – UNA National Secretary

• C. Kozak summarized her report. In the first nine months of 2002, 285 new insurance policies were sold in the amount of $6,282,998 with premiums totaling $101,746. This total included 13 policies sold in Canada for $195,000 with premiums totaling $2,170.

• By giving an exceptional rate of 6% on UNA Annuities we have increased the Annuity portfolio. In the first nine months of this year we opened 48 new annuity accounts, a total of $906,369. Our total annuity portfolio consists of 701 annuities with a cash value of $13,541,182. UNA's annuities are absolutely guaranteed with UNA cash reserves.

• As of November 1, 2002 UNA signed a contract with Western Catholic Union to manage a direct marketing and agent recruitment project. Western Catholic Union will be responsible for mailing programs, seminar selling, advertising and other general marketing services.

• It is imperative that District Meetings be well planned with the participation of the local members. These meetings could be combined with a particular program therefore enticing more participation. In order for executives or any other guest speaker to participate in a District Meeting there must be good attendance. Lately, there have been District meetings with five to ten members present. It is definitely not cost effective to send executives, representatives or guests if only a handful of members show up.

• UNA must continue to increase its presence in the community. We must exude a strong, positive and above all a professional presence. Participation in local community activities and festivals will demonstrate our willingness to be available to the community as a fraternal organization. It will also give UNA another venue to expose our organization, familiarizing the community with our products, benefits and fraternalism.

• The Secretarial Courses which were held at Soyuzivka in August 2002 were very successful with 25 participants. Former President Ulana Diachuk and former National Secretary Martha Lysko were special guest speakers. Between them they had over 66 years of collective expertise on subjects like the UNA Charter, UNA By-Laws, and contract law. Special guest speaker during the seminar was Robert Mitchell from Western Catholic Union. He concentrated on sales techniques, practical aspect of selling annuities, IRA's, whole life and paid up additions. Other speakers were Oksana Trytjak, Special Projects Coordinator, Stefan Kaczaraj, UNA President and Christine Kozak UNA National Secretary the moderator and organizer of the UNA Secretarial Courses.

The following members took part in the discussion:
Osyp Hawryluk, Myron Pylypiak, Myron Groch, Alexander Serafyn, Pawlo Prinko, Martha Lysko, Christine Kozak

• A suggestion was made that at festivals where UNA participates UNA distribute prizes; one of which could be subscriptions to either of our publications or a weekend at Soyuzivka.

• For prospective members who are older, who do not have family members it may be suggested to think of a 3rd party who could be named as beneficiary, who will eventually take care of making funeral arrangements.

• UNA Branch 496 member Mychajlo Kihiczak died this summer and his name did not appear on the deceased UNA list.

• All General Assembly members were reminded that in the past every member of the General Assembly who came to a Meeting brought new policies. Encouragement to bring in a new policy to the next General Assembly Meeting was made by the National Secretary, Christine Kozak, She used as an example Myron Groch from Canada who brought in 2 new policies to this meeting. Bravo!

• Christine Kozak reminded everyone present that there was a By-Laws Resolution made at the last Convention which stipulated that every General Assembly member bring at least one new policy to every meeting.

• Western Catholic Union is a large successful Fraternal Organization who is engaged in finding professional sales agents for The Ukrainian National Association. Bob Mitchell who works for Western Catholic Union will be working with UNA and will control the agents who will be working on commissions only. UNA signed a contract with Western Catholic for one year. At the moment UNA does not have a strong enough sales force of professional agents. Western Catholic Union comes highly recommended, they have been successful in helping Slovak Catholics and Catholic Workman Fraternals.

Alexander Serafyn
MOTION:
To accept Christine Kozak, the National Secretary's report as presented.
2nd the motion – Osyp Hawryluk
Motion passed unanimously.

4. b. REPORT OF AL KACHKOWSKI – Director for Canada

Al Kachkowski- Director for Canada

A. Kachkowski reported that in Canada they are trying to get the community more involved in UNA. The first attempt at keeping closer ties with the community is by having closer ties with UNA Canadian secretaries. The Director of Canada mailed out letters to all the district heads and secretaries in Canada. Letters were personalized and mailed in both languages. This mailing included a letter from the UNA president, and a questionnaire to be completed and forwarded back to the Director for Canada. In the questionnaire other than UNA information the question was asked whether they are willing to continue to work for the benefit of UNA and obtain new UNA members. Though not all questionnaires were returned of those that came back it is obvious that the Canadian secretaries are willing to continue to work. There have been older secretaries that have stated that they are willing to give up their branches. In those cases Christine Kozak and Al Kachkowski will work on obtaining new secretaries to replace them.

4. c. REPORT OF MARTHA LYSKO – Vice President

Martha Lysko – UNA Vice President

M. Lysko reported on her activities as National Secretary from Jan. 2002 to June 2002. One of the duties as National Secretary was to visit the various Districts and meet with the Ukrainian community. Unfortunately, these visits of late have not been very successful. The reason being that the person from the local district who organizes the event does not always check the calendar of events prior to establishing a UNA district meeting. Sometimes it conflicts with other local activities. It is not cost effective for a member from the Home Office to travel with a presentation to a district only to be greeted by 5-10 members. In the future when a member from the Home Office travels to a District Meeting it should be pre-arranged that the guest also participate in other local community events if possible. This would give UNA much more community visibility. We should consider changing from semiannual visits by the Executives to the District to annual meetings in combination with other activities in the given District .

Martha Lysko agreed to work on new brochures that the National Secretary Christine Kozak may wish to implement. In the very near future a new table of life expectancy will be announced, and UNA will have to adjust the Rate Books and all UNA insurance products will have to reflect this new mortality table. UNA will be partnering with four other fraternals in preparing a new insurance portfolio. The object of the joint project with the other fraternals is to reduce costs. All the fraternals use the same actuary. Each of these fraternals have a specific market and do not compete with each other. The new life expectancy table, will be increased from 100 years to 120.

Vasyl Luchkiw:
MOTION:
To accept Martha Lysko, UNA Vice-President's report as presented.
2nd the motion -Osyp Hawryluk
Motion accepted unanimously.

4. d. REPORT OF STEFAN KACZARAJ – UNA President

Stefan Kaczaraj – UNA President

• S. Kaczaraj held two executive meetings, September 9 and November 21, 2002.

• Stefan Kaczaraj commented on the overview of the financial statement . UNA has lost almost $900,000 IN THE NINE MONTHS ENDING September 30, 2002. Even though this is not a realized loss it still reflects poorly on our overall financial statement. A decrease of $547,000 was due to change in unrealized capital loss, $257,000 due to decrease in value of Canadian dollar, decline in surplus due to loss generated by Soyuzivka of $480,000 and a loss realized by our publications totaling $176,000. There are some means by which to curtail these losses. Within the last 9 months UNA has spent $740,000 on Fraternal Benefits. Interest income declined by $179,000 in the nine month period ending September 30, 2002 as compared to 2001.

• The home office building generated a profit of $171,000

• Premium income was $308,000 it was higher in the nine month period ending September 30, 2002 as compared to 2001.

• At the previous Executive Meeting it was agreed to change the status of Soyuzivka to a limited liability corporation. The name of the new entity will be Soyuzivka UNA Estate L.L.C. UNA attorneys are presently drawing up the papers to facilitate the change. This will mean that Soyuzivka will be a subsidiary completely owned by UNA. The attorneys are also preparing briefs to have the UNA Foundation be capable of accepting funds which would benefit Soyuzivka.

• We must be mindful of the decision made at the last Convention, that UNA will subsidize Soyuzivka only to a total of $600,000. The Executives have no plans to sell Soyuzivka and will make every effort to change the financial status of Soyuzivka.

• The overall investment portfolio, considering the market, is ok, however, our equities and mutual funds in the amount of 3.5 million have declined in value.

• The low standing of the Canadian dollar impacts negatively on our overall financial statement.

• We will be forced again to explain to our regulators why we are loosing reserves by subsidizing fraternal benefits.

• Comparison of sale of insurance for nine months ending September 30, 2002 compared to 2001:

2001	2002
326 members	285 members
$5,823,000 total insurance	$6,283,000 total insurance

In the last 9 months in total we have lost 1,429 UNA members.

• However, the UNA annuity program is doing very well. At the moment we are offering 6% on annuities and therefore we have been able to solicit many new members. Unfortunately, we will see the financial gain from these sales only after a few years.

• The NJ Treasury Department has been auditing our books for the past 5 months. The law requires old unclaimed checks to be transferred to the state treasury. UNA By-Laws permitted us to redeposit these un-cashed checks into our Fraternal Benefits Account to benefit our members. But recently the state has changed the law and we are therefore forced to try to find the payee so we could reissue the check to them. However, if we cannot find the payee, or their beneficiary we must give those funds to the state.

• Svoboda and The Ukrainian Weekly lost 561 subscribers in the past nine months, ending September 30, 2002.

• Urban Renewal, our home office building had a profit of approximately $250,000. We do however, still have 4,200 sq. feet available for rent and there are tenants who hopefully will be renewing their leases next year. Since the commercial rental market is weak, we may have to settle for lower rents when we negotiate with our tenants.

• Western Catholic Union signed a contract with UNA agreeing to perform direct marketing services including advertising, mailing programs, seminar selling, consulting, direct selling without agents. They also agreed to perform services for general marketing, recruiting, training, monitoring of agents and brokers. The contract begins November 1, 2002 through October 31, 2003.

• There was extensive discussion on UNA working with the NJ Fraud Department in terms of developing a prevention program. The NJ Fraud department claims that over $90 billion is lost due to fraud in the US. UNA is a fraternal organization that has a great sense of responsibility to each of its members.

The following members took part in a discussion:
Stefan Kaczaraj, Stefan Hawrysz, Eugene Oscislawski, Myron Groch, Osyp Hawryluk, Wasyl Lyscynesky, Zenon Holubec,.

• Regarding unclaimed checks other than listing them in our publications, we should also list them on our web page.

• The head of the Chicago Convention Committee, Myron Kuropas, sent in the convention final financial report. The auditing committee chairman Zenon Holubec requested further detailed information from the Chicago Convention Committee and at that time will reconcile their report.

• The Chicago Self Reliance representative who was invited for this meeting could not attend. It was planned to discuss the possibility of working with them in issuing credit cards and affinity cards. This meeting will be rescheduled.

Meeting was adjourned for lunch.
2:25 PM Stefan Kaczaraj brought the meeting to order.

6. STATUS OF SOYUZIVKA

Roma Lisovich:

• As of July 1, 2002 when this Executive Committee came to office the executives immediately realized the importance of trying to resolve the problems of Soyuzivka as soon as possible.

• The mandate of the 2002 Convention was to keep Soyuzivka.

• Every weekend one of the executives spent time at Soyuzivka, getting better acquainted, listening to the guests and members as to how they felt about Soyuzivka, what they felt were the problems, etc.

• Overwhelmingly the complaints were about the up keep of Soyuzivka, cleanliness, and service.

• Small renovations and upkeep were not done on a regular basis, therefore after many years the general appearance became drab and unwelcoming.

• David Schwartz from the consulting firm, that appeared during the Convention, in his presentation suggested an investment of 8 million dollars. This proposal is much too costly for UNA. Such an investment is impossible at this time UNA does not feel that either UNA or the community is ready to invest such funds especially if there are no guarantees that the investment would be profitable.

• UNA felt that David Schwartz' firm did not fully complete all the items in his contract. His contract expires January 2003, @ $4,000 month. He is charged with finding investors to take a majority share and UNA would hold a minority share in the $8 million dollar project. One of the other suggestions made by the consulting firm was to manage Soyuzivka, this shall not be considered by UNA.

• The possibility of opening up Soyuzivka to the general public with some restrictions would be the best way to approach some of the problems of occupancy. In the summer season Soyuzivka could cater to the Ukrainian community, but off season cater to the local communities.

• We have found many professional people who have agreed to help UNA in the restructuring and reinventing of Soyuzivka. This is a very positive reflection on our community. The community is aware of the problems and of the threat that Soyuzivka may be forever lost to our community. This problem has brought volunteers and experts who are willing to help. We thank each and everyone of them for their interest, work, recommendations and expertise.

• We spent much time looking for people, within the Ukrainian community and within our membership, who had experience and know how in the hospitality management service area. We hoped they would lend their expertise to the current Soyuzivka Redevelopment Committee. We were fortunate to find such volunteers whom we call the Blue Ribbon Committee. These members are: Petro Darmohraj, an architect; Orest Fedash, a hospitality manager – Ramada Hotel and Myron Kokorudza, a contractor from NJ. These three volunteers worked pro bono many hours while checking procedures, from establishing better inventory control to measuring each building and checking structural capability. Many valid recommendations were submitted by them.

• The Ukrainian Engineers Society found a volunteer structural engineer who at the moment is working pro bono and who immediately went to the local county office to find all the appropriate laws regulating building possibilities at Soyuzivka. He is presently working with the architect.

• It was established that Veselka Building structurally was very solid and that it would be a wise decision to upgrade the second floor; by adding bathrooms, building a game room, a small business center, reception rooms, including handicapped rooms. At a cost of approximately $400,000 we could have Veselka Building renovated including adding an elevator at some time.

• A general revamping of the Main House to include renovating each floor would cost approximately $500,000 a floor. This renovation would include redoing all the electricity and plumbing.

• If we want to have a full time resort, it would be wise to have a building where during the winter season guests do not have to leave their rooms in order to go to the restaurant.

• In order to tackle the immediate problems that could be resolved, such as small renovations and general cleanliness and upkeep of the area we sent two workers from the Home Office to work at Soyuzivka, Stefko Woch and Angel Alonzo. They power washed some of the buildings including the balconies. What a difference! They also went through every room and checked for minor repairs. All the carpeting was shampooed and cleaned. We already had some positive reactions from our guests.

• We were fortunate to have members in the community offer their services to help us. For example a gentlemen who visits Soyuzivka often, lent us a cherry-picker that was used in power washing the outside of the buildings.

• Orest Fedash sold us 3 year old televisions at $25 a piece that will be installed in every room that is cable connected before the summer. We need to purchase remote controls at $5 a piece.

• The Sitch building which has not been used for a few years, was cleaned, painted and renovated to be set up as a dorm, and could be rented out to the younger guests at $25-$35 per night especially during the summer months.

• Some general administration changes were established: Olesia Guran-front desk and reservations; Daria Nyzankiwsky – manager of housekeeping and maintenance; Sonia Semanyshyn – back office accounting and administration.

• We will need to install reservations software, which is not very expensive. This software will help in establishing a much needed data base.

• We need to market Soyuzivka as a Ukrainian Heritage Center implementing various programs that would encourage participation from everyone. From language immersion courses in English, or Ukrainian depending on who will be taking the courses. If we establish ourselves as such a center we have the opportunity to apply for various educational grants

• November 14, 2002 UNA applied for a grant from the government, to establish a walking trail, for $26,000, This grant would help us clear paths through our land to Lake Minnewaska. It is usually very difficult to obtain funding on your first try, but we must start now. At the same time we must take every opportunity to lobby our politicians, for, with their help eventually we will receive funding. We recently joined the local chamber of commerce and have established a relationship with the local congressmen in the area.

• PLAST agreed to clear the walks and trails on the proposed walking trails that are on our property.

• There is a possibility of applying for government loans called Industrial Development Agency Loans. Our first step in order to qualify is to establish Soyuzivka a Limited Liability Corporation which should be done by year end at which time we will further examine the possibility of qualifying for such a loan.

• Another possibility is to change one of our existing buildings such as Halych into a time share concept.

• There is a possibility to build a 2 acre miniature golf course by the pond, with a Ukrainian theme. We found a Ukrainian architect, Vlotko Ponomarenko, who builds miniature golf courses. This would entertain children and families.

FUND RAISING

Taras Szmagala agreed to head the Fund Raising Committee.

A general plan will be worked on and advertised in the near future.

• Some basic ideas as to what type of fund raising could be established to involve the community immediately.

• Various levels of donations should be established.

For example Friends of SSQ – $25 year, bumper stickers.
Memory path – bricks with names @ $500
Benches with names @ $1,000 or $2,000
Outside Chess/Checkers tables @ $?
Renovations of a room, @ $5,000 your name is on a plaque
Exercise Room @ $?
Gift a Room Campaign – Buy a week for a friend

• In the wings we should be looking for Ukrainian investors that may be interested in purchasing Soyuzivka should all of our plans not be successful. We would not sell Soyuzivka to outsiders.

• The 50th Anniversary Banquet this evening has been sold out to over 280 persons, which proves that even though this is a week prior to Thanksgiving Weekend the community is interested in Soyuzivka and are willing to be involved and to help.

The following members took part in the discussion:

Roma Lisovich, Osyp Hawryluk, Alexander Serafyn, Stefan Kaczaraj, Myron Pylypiak, Zenon Holubec, Myron Groch, Stefan Hawrysz, Pawlo Prinko, Wasyl Liscynesky, Christine Kozak

• It would be beneficial to have bus parking at Soyuzivka

• Soyuzivka staff should wear SSQ T-shirts which would identify them as staff

• The Convention gave a mandate to save Soyuzivka. But to do that we need community participation. It is imperative to give reports in both our publications to educate the community so they are aware as to the financial crises that faces the resort. We should have a weekly report, information, advertisements about Soyuzivka in both publications.

• Our limit of losses for Soyuzivka cannot be more than $600,000. Our deadline is September 2003. By changing management, making small improvements, advertising to improve occupancy, we may be able to lower the deficit to $300,000. This would delay the deadline and give us more time to develop most of our plans which will help to lower the deficit.

• The Standing Soyuzivka Committee should contact all the previous workers who now are sending their children and grandchildren to SSQ, for donations to save Soyuzivka.

• We should hire permanent marketing manager.

• There is a question as to the income from the bar, the standard industry results are 5X the cost, unfortunately, that is not what has been reported.

• Every week our publications should report on what is happening at Soyuzivka. We could use a thermometer to reflect our progress on a weekly basis showing what has been collected relative to what we need. The publications should have an active part in promoting Soyuzivka.

• We should include our advertisements and inform the community about SSQ on the web pages.

• We should also use Self Reliance and include our brochures in their mailings.

Zenon Holubec, UNA Auditor.

Z. Holubec was charged with auditing Soyuzivka.

• He recommends that some of the accounting procedures be changed. At present SSQ reports on a cash basis but it should be reported on accrual basis, this accounting should be implemented.

• Soyuzivka gets 3 X cost on the bar.

• 1/2 of all the income is paid to the workers.

3. REVIEW ORGANIZING RESULTS FOR 2002 AND PLANS FOR 2003

Christine Kozak – UNA National Secretary

C. Kozak congratulated Myron Groch on bringing 2 new policies and Stefan Hawrysz for bringing 13 new policies to the meeting. She encouraged the other members to do the same in the future.

Review of organizing results for 2002 were presented in Christine Kozak's report above.

C. Kozak reported on next year's organizational plans.

• Commissions for next year – 50% for the first year

• Quota 1,250 per year – USA 1,200 / CDA 50 members

• This equals to 4 new members a year per branch

• The executives are ready to help with personal visits, just arrange a format and they will gladly visit any branch, group and district.

• Encourage your secretaries to become licensed, the more knowledgeable people we have in the field the more professional we will become making it easier to organize new members.

• Western Catholic Union will be doing agent recruitment and do some direct mailing.

• We will start a new program called Educational IRA's, for students.

• We will make every effort to participate in all the festivals in the community. We will have to count on your information as to when and where special events are happening in your area so we could participate. Also, we will gladly supply you with various give-aways that you could utilize at your festivals.

• Restructure district meetings to include either special guests, talks or seminars to encourage participation. Also consider holding the district meetings with another organization.

• We are collecting names and addresses, e-mails of independent agents who may be interested in selling our products

• We are in need of your help, as General Assembly members you have a great responsibility and influence, we count on your help and that of each and every secretary and district head. Together we have a chance to increase our membership.

• UNA insurance is our breadwinner we must work together to increase our membership.

The following members participated in the discussion:

Christine Kozak, Alexander Serafyn, Martha Lysko, Vasyl Luchkiw, Roma Lisovich, Yaroslav Zaviysky, Pawlo Prinko, Al Kachkowski

• Regarding the quota, the same quotas have been used over the last few years, which seem to be unattainable, therefore they are useless. There should be a realistic quota.

• Quotas are set and calculated by # of members in each state.

• Other than the number of members, we should consider the amount of the policy and the amount of premium earned and that number should influence the quota

• We should change the quota system from number of members to amount earned in premiums. Our present sales force, who are our secretaries are not even close to fulfilling our quota. How will UNA survive on selling 300 to 400 policies a year.

• We do not want to discourage the secretary that is capable of only selling $5,000 policies, but it is very important to find a sales force that will sell the over $50,000 policies. We are an insurance company, that is our business. In order to survive we must start selling many insurance policies that have large premiums.

• We have many secretaries who have worked for a long time, who used to be producers, but who have not sold any policies in a few years. They must be contacted and given a quota. What is the purpose of having a secretary that has not sold a policy in 3-4 years? The billing is done in the office, they have little contact with the members. We must make room for new blood, new secretaries who will revive our sales of policies.

• Maybe we should approach the over 100 inactive secretaries and ask them what they feel their quota should be. By approaching these secretaries that have not sold anything in a few years, maybe they will realize that they should step down and make room for new secretaries.

Martha Lysko

MOTION:

All the District Chairmen be contacted by letter and each District Chairman make the decision for his District what the justifiable quota should be.

2nd the motion – Alexander Serafyn.

Discussion:

The following members took part in the discussion:

Eugene Oscislawski, Alexander Serafyn, Vasyl Luchkiw,

DISCUSSION:

• The District Chairman probably knows his community best, and should make a good judgment as to what a reasonable quota for his area should be.

• The District Chairman should call each of his secretaries and discuss what is feasible.

• Psychologically it is a better approach to discuss with the District Chairman and in turn with the secretaries as to what their quota should be. The idea of the Home Office delegating an unattainable quota may not be the best approach.

• We should try this approach, and if the results are reasonable then continue.

• By having each District and each secretary assign a quota for themselves, we ultimately may have a quota system for each branch, which we do not have at the moment.

MOTION PASSED with 1 abstention

Vasyl Luchkiw

MOTION:

There should be an annual meeting of all District Chairmen, preferably just before

the General Assembly Meeting.
2nd the motion - Martha Lysko

DISCUSSION:
The Convention of 1998 passed a resolution that every two years there should be a meeting of all the District Chairmen.
Motion passed unanimously.

Roma Lisovich:
In order to finance capital improvements at Soyuzivka UNA may need to look for outside sources for financing. We can use Soyuzivka land as collateral (ie. a prerequisite for Industrial Development Agency Loans) it may be required. We must have a mandate and resolution passed from the General Assembly that would allow us to use Soyuzivka land as such collateral.

RESOLUTION:

Roma Lisovich:
The General Assembly authorizes the Executive Committee to offer all of Soyuzivka assets as collateral in any arrangement of financing for redevelopment of Soyuzivka property. The Executives will advise the General Assembly members prior to signing any contracts.
2nd by Alexander Serafyn

DISCUSSION:
• If we default on the loan the financing sources can seize our assets.
• In case we would be in financial difficulty to the point of defaulting on our loan we would never allow the financing source to seize our assets, we would have the option of selling the property and repaying the loan.
• The appraisal value based on land only of Soyuzivka is approximately 2.5 million (this is not a hotel appraisal which could be as high as 4 million).
RESOLUTION passed unanimously.

7. MISCELLANEOUS: GENERAL RECOMMENDATIONS – RESOLUTIONS.

Stefan Kaczaraj – UNA President
The last Convention accepted a By-Laws proposal to have General Assembly members be active on various standing committees. Therefore, at the last Executive Committee meeting job descriptions were assigned to the Executives. The Executives will be chairmen of the Committees and the General Assembly members will join the assorted committees. The functions of the committees will vary depending on the work that is assigned or expected from the committee members. The committees can interact by telephone, e-mails and if necessary set meetings for themselves.

Fraternal Activities Committee – attempt to find fraternal activities for all branches that can be realized. Find meaningful activities that will suite the branches and districts

Eugene Iwanciw – Chairman
Eugene Oscislawski
Barbara Bachynsky
Wasyl Liscynesky

Organizing Committee – help to work in the organizing department

Christine Kozak/Martha Lysko – Chairmen
Osyp Hawryluk
Stefan Hawrysz
Myron Pylypiak
Pawlo Prinko

Financial Committee – finances, UNA membership cards/credit cards

Roma Lisovich, Stefan Kaczaraj – Chairmen
Vasyl Luchkiw
Michael Kuropas

Canadian Committee – how to reactivate Canadian membership

Al Kachkowski – Chairman
Myron Groch
Andrij Skyba

Osyp Hawryluk:
MOTION:
To have the Executive Committee appoint the following members to serve on standing committees:
Fraternal Activities Committee – Eugene Iwanciw – Chairman, Eugene Oscislawski, Barbara Bachynsky, Wasyl Liscynesky
Organizing Committee – Christine Kozak and Martha Lysko – Chairmen, Osyp Hawryluk, Stefan Hawrysz, Myron Pylypiak, Pawlo Prinko
Financial Committee – Roma Lisovich, Stefan Kaczaraj Chairmen, Vasy Luchkiw, Michael Kuropas
Canadian Committee – Al Kachkowski Chairman, Myron Groch, Andrij Skyba
2nd the motion - Vasyl Luchkiw
DISCUSSION: Exception – Pawlo Prinko will decide in which committee his talents would be best served and will advise the executives accordingly.
MOTION passed unanimously

S. Kaczaraj named the following members to the Budget Committee to meet Saturday morning prior to the General Assembly Meeting:

Stefan Kaczaraj
Roma Lisovich
Zenon Holubec
Alexander Serafyn
Pawlo Prinko
Osyp Hawryluk
Meeting was adjourned for the evening.
Saturday, November 23, 2002 9:30 AM
Stefan Kaczaraj brought the meeting to order.

5. APPROVAL of UNA BUDGET FOR 2003

Roma Lisovich, treasurer, presented the 2003 Budget as proposed by the Budget Committee.
Vasyl Luchkiw
MOTION:
To accept the 2003 Budget as presented.
2nd the motion Martha Lysko
Motion passed unanimously

Stefan Kaczaraj introduced November 21-22, 2003 as the proposed date for the next General Assembly Meeting at Soyuzivka.

Martha Lysko
MOTION:
Proposed to hold the next General Assembly Meeting Nov. 21,22, 2003 at Soyuzivka.
2nd motion Myron Groch

DISCUSSION:
The following members took part in the discussion:
Zenon Holubec, Martha Lysko

• We should consider scheduling the next General Assembly Meeting for May 2004
• The date of the General Assembly Meeting is always set at the previous meeting.
Motion was passed unanimously

Martha Lysko
MOTION:
Proposes that each member of the General Assembly donate $50.00 towards Soyuzivka.
2nd motion Vasyl Luchkiw
Motion passed unanimously

Stefan Kaczaraj:
• S. Kaczaraj suggested that the four Committees chaired by the Executives meet during lunch to propose a calendar as to when and where they will meet to set an agenda.

Roma Lisovich:
• R. Lisovich assures all members of the General Assembly that this Executive Committee will continuously share all information with the members.

Stefan Kaczaraj:
• S. Kaczaraj reiterates the treasurer's statement that all information will be shared with the General Assembly members either by mail or by e-mail. The Executives would like a constant interaction between them and the members. The Executives would like feed back from the members.
• S. Kaczaraj on behalf of the Executives thanked all the members of the General Assembly for attending and making this meeting productive and successful.

Stefan Hawrysz:
• S. Hawrysz proclaims that this meeting was uniquely successful. He reminds all the members that he is not only the oldest member of the General Assembly, but also has worked for UNA the longest period of time. He has worked for UNA Presidents beginning with: Dmytro Halychyn, Joseph Lesawyer, John Flis, Ulana Diachuk and now for Stefan Kaczaraj therefore he takes this opportunity to say a few parting words.
• He is encouraged by knowing that all the members want the best for UNA and Soyuzivka. He is very pleased to see that all the members present understand each other, respect each others opinion though at times they may differ. The atmosphere at the meeting was very productive and professional.
• In order for UNA to be successful it is imperative for secretaries and members to sell UNA products. Our products are competitive in the industry. It was a standing tradition for every member of the General Assembly to bring at least 1 new application to the General Assembly meeting. He suggested that we keep to this tradition in the future.
• This was a wonderful working meeting with a friendly atmosphere. He congratulates Stefan Kaczaraj, the newly elected president for setting the tone. He wishes all the Executives and the General Assembly Members continued success.

Stefan Kaczaraj:
S. Kaczaraj thanked everyone for their attendance. Wished everyone a pleasant evening at the 50th Anniversary of Soyuzivka. The meeting was adjourned with the Ukrainian National Anthem.

Secretary of the General Assembly Meeting taking minutes, Oksana Trytjak.

Три дні московського заколоту

Вахтанг Кіпіані

19 серпня 1991 року „Союз непорушний республік свобідних" прокинувся під музику з балету „Лебедине озеро".Теле- і радіоканали передавали повідомлення з Москви: створено Державний Комітет із надзвичайного стану (російською – ҐКЧП).

До складу самозваного комітету увійшли віце-президент СРСР Генадій Янаєв, прем'єр-міністер Валентин Павлов, голова КДБ Володимир Крючков, міністер оборони Дмитро Язов, міністер внутрішніх справ Борис Пуго, заступник голови Ради оборони Олег Бакланов, президент Асоціяції державних підприємств та об'єднань промисловости, транспорту та зв'язку Олександер Тізяков, голова Селянської спілки СРСР Василь Стародубцев.

Нібито „йдучи назустріч вимогам широких верств населення...", в окремих місцевостях Союзу запроваджували надзвичайний стан терміном на 6 місяців. У „Зверненні до радянського народу" заколотники оголосили, що їхньою метою є „подолання глибокої та всебічної кризи в політичній, міжнаціональній та громадянській сферах, конфронтації, хаосу та анархії, які загрожують життю та безпеці громадян СРСР..." . Оскільки на 20 серпня було заплановано підписання договору про створення Союзу суверенних держав, путчисти брехнею хотіли врятувати імперію: „У зв'язку з неможливістю за станом здоров'я виконання Горбачовим Михайлом Сергійовичем своїх обов'язків Президента СРСР, на підставі статті 127.7 Конституції СРСР, вступив у виконання обов'язків Президента СРСР з 19 серпня 1991 р. віце-президент СРСР Янаєв". Насправді зі здоров'ям у тодішнього радянського лідера було все гаразд. Його, щоправда, ізолювали від світу на президентській дачі в Форосі, у Криму. У „Постанові ч. 1 ДКНС" містився перелік заходів, якими буде врятовано СРСР. По-перше, оголошувалися недійсними закони та рішення органів влади та управління союзних республік, що суперечили законам СРСР. Це був сигнал трьом прибалтійським республікам, Грузії, Вірменії, Молдові й Україні, котрі вже ухвалили декляраціі про державний суверенітет.

По-друге, припинялася діяльність політичних партій, громадських організацій та масових рухів, „що чинять перешкоди нормалізації ситуації". Малося на увазі народні фронти та рухи, зокрема й Народний Рух України. Націонал-демократи поневолених Москвою народів перемогли у перших відносно вільних виборах і майже всюди відігравали важливу ролю у внутрішній політиці своїх протодержав. В Україні, наприклад, до опозиційної Народної Ради записалося близько 120 осіб: і колишні дисиденти, і цілком льояльні щодо тодішнього режиму діячі культури, і навіть члени КПРС (від Ігоря Юхновського до Анатолія Кінаха).

По-третє, встановлювалася контроля над засобами масової інформації. Дозволено виходити тільки дев'ятьом газет, засновниками і видавцями яких були ЦК КПРС та Президія Верховної Ради СРСР: „Правді", „Известиям" тощо.

Реакція на з'яву ДКНС у різних республіках була неоднаковою. Позиція провідників Литви, Латвії та Естонії була такою: ми не визнаємо ДКНС не лише тому, що він не відповідає радянському Основному Закону, але й тому, що ми вже відновили свою державність, і нас не дуже обходить, що відбувається в Москві.

Керівники Росії Борис Єльцин (президент РРФСР), Руслан Хасбулатов (виконуючий обов'язки голови Верховної Ради) та Іван Силаєв (голова Ради Міністрів) відразу зайняли чітку позицію – це „правий, реакційний, антиконституційний заколот". У зверненні „До громадян Росії", оприлюдненому о 9-ій год, ранку 19 серпня, тобто за три години після проголошення ДКНС, вони закликали громадян Росії дати гідну відповідь путчистам, неухильно виконувати закони і указ Президента Росії, а також терміново скликати надзвичайний З'їзд народних депутатів СРСР і надати на ньому слово Михайлові Горбачову.

Відчайдушний спротив десятків тисяч москвичів, які відгукнулися на заклик дати відсіч ДКНС, уже став надбанням історії. Наполегливість і сміливість Бориса Єльцина не дозволили заколотникам взяти верх. Вже на другий день путчу почалося братання військ з народом. Але були й жертви – троє юнаків загинули неподалік від Білого Дому (будинку уряду Росії). Третього дня – 21 серпня – стало зрозуміло, що змова ДКНС провалилася. Михайло Горбачов повернувся в Москву, яка вже стала столицею нової Росії.

А що ж було в Україні? Вранці 19 серпня Кабінет Міністрів УРСР прийняв ухвалу, яку підписав перший віце-прем'єр Костянтин Масик (тепер він є радником прем'єра Януковича), – „Про створення тимчасової комісії для запобігання надзвичайним ситуаціям". Її очолив державний міністер УРСР із питань оборони, національної безпеки та надзвичайних ситуацій Євген Марчук. За реґіонами були закріплені „відповідальні представники влади".

Наприклад, тодішній міністер сільського господарства і майбутній голова ВР Олександер Ткаченко став опікуватися Вінниччиною, Житомирщиною, Черкащиною та Закарпаттям, а міністер юстиції Віталій Бойко – Київщиною, Херсонщиною та Хмельниччиною. Соромно згадувати, але перші рішення українського уряду були пропутчистськими. Жодного слова не було сказано про неконституційність ДКНС, навпаки – йшлося про потребу посилення дисципліни, охорони стратегічних об'єктів, контролі за діяльністю ЗМІ та використанням копіювальної техніки (цього якраз і вимагав ДКНС).

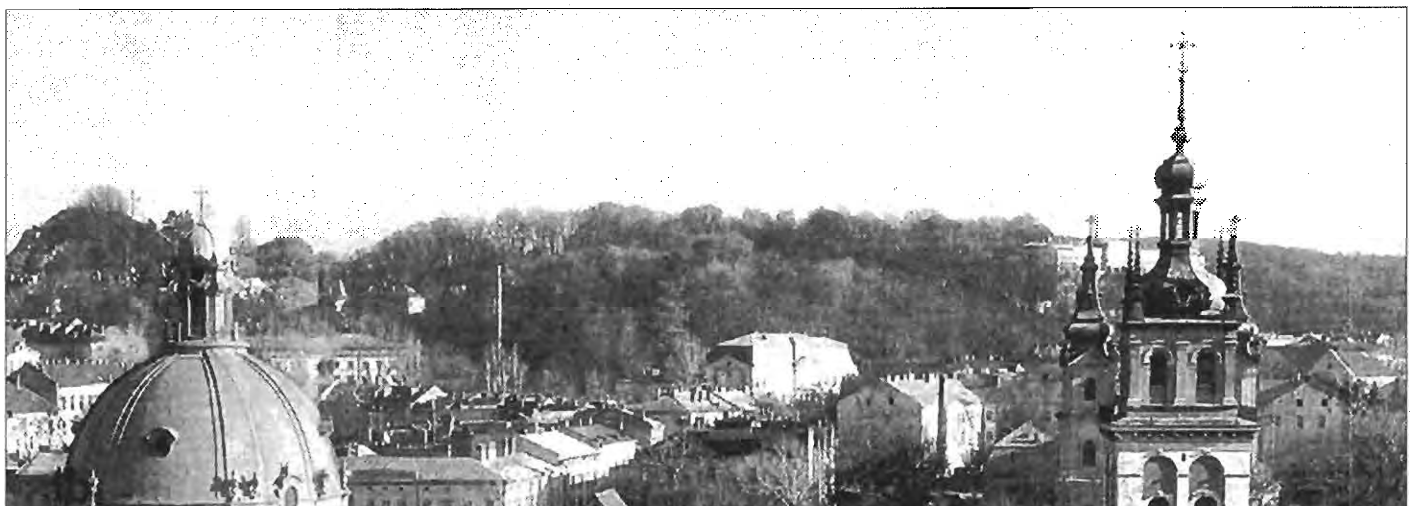
Плянувалося, як справу першочергової державної ваги, якомога швидше відіслати студентів на працю в колгоспи (тобто – ізолювати найактивнішу частину молоді, спогади влади про переможне жовтневе (1990 р.) політичне голодування студентів на Майдані Незалежности були ще зовсім свіжими). Червоною ниткою через всі виступи найвищих державних посадовців України 19-20 серпня 1991 року проходила турбота „про врожай". На цьому особливо наголошував у виступі на республіканському телебаченні тодішній голова Верховної Ради УРСР Леонід Кравчук.

Рішуче засудили московських заколотників політики та партії з націонал-демократичного та націоналістичного таборів: НРУ, УРП, Союз українського студентства, „Меморіял", Товариство Лева, СНУМ. Учасники подій з радістю згадують момент, коли донецькі шахтарі теж постановили не визнавати розпорядження „гекачухні", оголосили про безстроковий політичний страйк, вимагаючи заборонити КПРС та її поплентачів в Україні – КПУ.

Хто цілковито підтримав „комітетчиків", - так це партійні офіціози ЦК КПУ. „Радянська Україна", „Робітнича газета", „Сільські вісті", „Правда Украіни" три дні друкували матеріяли ДКНС у повному обсязі. Їхні власні коментарі та інтерв'ю мали льояльно-патосний характер. Навіть 22 серпня (коли в Москві другу добу святкували перемогу) українські партійні журналісти не знайшли сил, щоб засудити ДКНС.

24 серпня 1991 року Верховна Рада України ухвалила Акт проголошення незалежности України: „Виходячи зі смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР...". За це проголосували майже всі депутати – від націонал-радикалів до комуністів-ортодоксів. 25 серпня Президія Верховної Ради України ухвалила постанову про тимчасове припинення діяльности Компартії України. 26 серпня Верховна Рада України створила тимчасову комісію для перевірки діяльности посадових осіб, органів влади та управління, об'єднань і організацій у зв'язку з державним заколотом 19-21 серпня 1991 року. Виявлені документи неспростовно довели, що керівництва КПУ безпосередньо підтримувало московських путчистів.

Про Львів – у польському виданні американського журналу

Панорама сучасного Львова *Фото: К. Гайке*

У польському виданні американського журналу „Нешинел Джеографік" за липень ц. р. вміщено репортаж про Львів, прикрашений численними світлинами Кшиштофа Гайке. На обкладинці є кольорова світлина пам'ятника А. Міцкевичеві у середмісті Львова. Автор розповіді про місто Лева Софія Скубішевська сповнена глибокої прихильности до цього міста, хоча не бракує в її тексті і рядків про постійну „кістку незгоди" – проблему кладовища „польських орлят" та інші непорозуміння між українцями і поляками, які принесла Друга світова війна та її наслідки. Окремо вміщена хронологія з історії Львова від 1256 до 1991 року, в якій знаходимо інтерпретацію актів, на жаль, тільки з польської сторони, з відповідним коментарем. Про це говорить сам заголовок репортажу – „Львів – місто, відоме раніше з терпимости, яке потрапило в міжнаціональний конфлікт". У публікації відчутні почуття поляків, які не залишали Львова, пережили великі незгоди, але пам'ятають „давні часи".

О. К.

Миші в архіві

Молодий львів'янин Андрій Миськів має твердий намір пов'язати своє життя з журналістикою і вже робить перші кроки в цій нелегкій ділянці. Одним зі своїх випробувальних студентських завдань він обрав архівну тему. Нижче вміщуємо Андрієве інтерв'ю з директором Державного архіву Львівської области Вячеславом Куциндою.

- За яких обставин Ви очолили Державний архів Львівської области?

- Щоб очолити, як ви кажете, архів, звичайно потрібно мати освіту, бажано вищу. Або інший варіянт – бути зовсім дурним, але мати при собі велику і містку кишеню. А очолив я , бо був мудрий – що тут далі говорити.

- Значить, Ви любите цю працю? Що саме приносить задоволення?

- Так, люблю, навіть дуже. Я є одночасно директором і завгоспом. Кожен директор архіву в Україні є водночас і його завгосп. Задоволення маю, коли мені вдасться щось поштукатурити чи побілити, зробити мінімальний ремонт хоча б раз на рік. В цих проблемах я просто забуваю, що маю працювати із документами, а не шукати зайвих десяти гривень, щоб скосити траву.

– Тепер доступ до архіву повною мірою відкритий чи є якісь „закриті теми"?

- Цілком вільний доступ. Це до 90-го року все трималося під контролем КДБ. Тоді доступ був досить проблематичний, а то й узагалі закритий. Тепер у нас, порівняно з іншими країнами світу, доступ до архівів аж занадто вільний. За кордоном таких можливостей немає. У нас завжди як не в людей – або зовсім нічого, або забагато.

- Якщо звертаються молоді люди, то що вони шукають в архіві?

- Молоді люди в основному звертаються, коли пишуть якісь наукові праці, дипломи, дисертації. Переважно з історії. А так серед молоді особливої архівної активности не спостерігається.

–Як часто потребують допомоги архіву люди від влади, підприємництва, політики?

- Щодо підприємців, політиків, то тут узагалі глухо. До архіву звертаються лише тоді, коли є меркантильні інтереси. Мало охочих сидіти по дватри дні над паперами. Вони звикли, що за них усе роблять інші.

- Чи користуються послугами архіву чужоземні громадяни?

- Так, безперечно. Чужоземці звертаються переважно у питаннях науки чи маєтности. Зараз багато поляків почало цікавитися будинками та землями, які тут залишилися їм, так би мовити, у спадок від родин, яких виселили. Багато також звертаються у пошуках свого родоводу (переважно з-за океану). Того року навіть двоє японців шукали свій родовід.

- Ви кажете, що аархів перебуває у незадовільному стані. Що Ви хотіли б змінити передусім?

- Архів я бачу, в першу чергу, комп'ютеризованим, як є у цілому світі. Наступний крок - це кошти, щоб вивести цей архів із жахливого стану. Тут всюди бігають миші, у підвалах сиро, з даху капає.

- Чи допомагає вам Обласна адміністрація, ви ж державна установа?

- Допомагає, але дуже мало. Але за ці мізерні кошти нічого серйозного не зробиш.

- А як щодо рівня персоналу?

- О , працівники є просто фанатами! За 200 гривень місячної платні готові витримувати тут холод і сирість, псують собі зір над паперами, бо нема комп'ютерів. Вони віддані своїй праці і допомагають мені в усьому, за що я їх люблю й поважаю.

- Чи впливає сучасний політичний стан в державі на розвиток архівної справи?

- Ні, абсолютно ні. Ніякої перешкоди політичний стан у державі для нас не створює.

Леонід Кучма...

(Закінчення зі стор. 3)

складова сучасної російської цивілізації. Так ось, ця частина запевно була б іншою без воістину могутньої української участи, котра почалася ще наприкінці XVII століття... Разом з Україною Росія стала великою державою і, як пише канадсько-український історик Орест Субтельний, „з цією державою віднині (тобто починаючи від 1654 року) в усьому доброму і в усьому злому буде нерозривно пов'язана „доля України". На цілу третину тисячоліття.

Чи могло це все мати місце, якби Україна була російською колонією? Якщо б українці усвідомлювали свій статус як колоніяльний, а росіяни – як колонізаторський? Ніколи в житті! Ні матрос Кошка, герой оборони Севастополя, ні винахідник Кондратюк, який заклав теоретично основи космічних летів, не вважали, що служать закордонній державі.

...На сторінках цієї книжки ви знайдете і заперечення тим, для кого час перебування України у складі Російської імперії і СРСР цікаве тільки з точки зору боротьби за національне визволення. Україна жила без перерв. Якщо б її народ провадив на своїй землі таке понуре і безрадісне існування, яким його іноді описують, якщо б він тільки те й робив, що страждав, то не створив би тих пісень, тих мелодій, тієї поезії і тих життєствердних взірців гумору, які нас так зачаровують сьогодні. Я вважаю абсолютно неприйнятною саму думку про те, що наше майбутнє може базуватися на повному розриві з недавнім минулим...

...Ця книга написана українцем і з української точки зору, тому я не очікую, що мої українські друзі з усім погодяться в ній. Проте той, хто шукатиме на її сторінках щось антиросійське, даремно витратить час. Так, Україна – не Росія, але це зовсім не привід зле ставитися до Росії. Для мене, в кожному випадку...

...Сама ідея цієї книжки ледве чи прийшла б мені на гадку, якби я не народився на суміжжі кордонів України, Росії і Білорусії. Ще в дитинстві, не цілом усвідомлено, в мені застряло запитання: що, власне, ділять ці кордони? Ні з якими природними межами вони не збігалися. Ніякої різниці між селом Костобоброво (наголос на третьому складі) на українському боці і селом Азаровка на російському боці не було... І знамениті брянські ліси починалися в нас, тягнулися у бік Десни й ішли на північний схід, не рахуючись ні з якими кордонами.

...Я й народився на лісовому кордоні. Кордон – це пост лісової охорони з хаткою лісника. Мій батько був лісником Новгород-Сіверського лісництва. Він був більшовиком, членом ВКП(б). Чи правильніше говорити – КП(б)У? Якщо така людина, як він, вступала в 30-ті роки в партію, значить, це вона чинила з переконання, а не з кар'єрних міркувань...

... Ледь не від маленьких років своїх пам'ятаю, як мати мене підштовхувала: вчися, вчися. Коли я підріс, це вже звучало так: ні в брата, ні у сестри це не вийшло, то вчися хоч ти. І це стало моїм обов'язком, моєю обітницею...

... Коли стало зрозуміло, що я, незважаючи ні на що, дотягну до атестату зрілости, вся рідня стала радити мені йти до університету... Сам я великих містах ще не бував, знав лише, що там є інститути й університети, і що університет – це вище, ніж інститут, а значить, треба вступати до університету...

Пам'ятаю, ніби це було вчора, як підходжу до величезного будинку Дніпропетровського державного університету імені 300-річчя возз'єднання України і Росії, запитую у якихось хлопців, де приймальна комісія філологічного факультету, стаю до розмови з ними, знайомлюся... Вони з третьої фрази починають переконувати мене, що нема ніякого сенсу іти на філологічний, а треба вступати на фізико-технічний, так званий „закритий" факультет. Я б, зрозуміло, зі зневагою відкинув би таку пропозицію, якби не доказ: „На філологічному ти діставатимеш стипендії 180 карбованців, а тут – 400!". Соромно зізнатися, проте цей доказ виявився вирішальним – мене чекали п'ять років життя на стипендію, помагати мені було нікому. В цю хвилину все й вирішилося...

Щоб почувати себе певніше, я вже на першому курсі освоїв дві міські забавки – акомпаніямент на гітарі і преферанс. Преферанс дуже добре тренує пам'ять, виробляє стратегічне мислення, здатність до комбінаторики, до складних, багатозначних ходів, навчає розумному ризикові...

...Мушу зізнатися: сам я від першого курсу фізико-технічного факультету і до початку 90-их років українською мовою користувався дуже мало... За третину століття я дуже від неї відвик. Однак, коли в жовтні 1992 року газети раптом дружно почали писати, що прем'єр-міністер України Кучма не знає української мови, що він поспіхом вивчає її з викладачем, це було неправдою. За моєї зайнятости по 15 –16 годин на день, як би я зміг знайти час на заняття з викладачем? Насправді мова була в моїй пам'яті, нікуди не поділася...

...В червні 1961 року мене зробили комсоргом „загону" молодих спеціялістів, присланих майже на цілий місяць на просапування колгоспного поля. В СРСР навіть наймирніші речі мілітаризували майже підсвідомо, звідси ці назви – загони, дружини, штаби...

...В перші дні незвиклі до селянської праці дівчата ледь не плакали від утоми, яку, проте, увечорі мов рукою знімало. Хоч я ганяв усіх на совість – бо ж нам довели плян і його належало виконувати, – та до мене не ставилися як до наглядача. Я привіз магнетофон, гітару і вечорами ставав душею товариства. Одній маминій доні на ймення Люда праця в полі давался особливо тяжко. Якби я діяв згідно з прислів'ям „Не шукай жінку в хороводі, шукай її на городі", то мені треба було б обійти стороною. Але, дивлюся, не дає собі ради дівчина зі завданням, обгоріла на сонці вся, а ще полоти й полоти. В нашому Чайкіному я таких дивачок не бачив, навіть цікаво стало. Допоміг їй дополоти грядку. Вона виявилася родом з Воткінська на Камі, батьківщини Чайковського... Коли Люда закінчила 8 клясів, її родина переїхала до Дніпропетровська. Тут вона закінчила механічний технікум і тепер працювала в КБ „Южное". 19 червня в Люди був день народження, і я приніс їй оберемок червоних троянд – заради такого випадку пограбував клюмбу перед будинком правління колгоспу. Через рік ми одружилися, й ось уже майже сорок років ми з моєю російською дружиною нерозлучні...".

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Хор „Думка" в поклоні рідній пісні

НЮ-ЙОРК. – Хор „Думка" безперервно діє вже більше як півстоліття, але тепер працює в усе важчих умовах еміграційної дійсности. Ентузіясти хорового співу – „думкарі" – тільки з однією двотижневою перервою безперервно проводять свої співанки, приїжджаючи з віддалених частин Ню-Йорку і Ню-Джерзі. Протягом останніх років деякі хористи відійшли у вічність, а деякі з огляду на стан здоров'я чи зміну праці чи з іншої теж не беруть участи у хорі.

Вже протягом дванадцяти літ диригентом хору є колишній хормайстер оперного театру у Львові, який здобув ступінь магістра музики в коледжі у Вестмінстері, Н. Дж., Василь Гречинський. Він разом із повним складом хору присвятив чимало часу для якнайкращого підготування хористів до виготовлення касет і компакт-дисків з релігійною музикою і різдвяними колядами, які можна набути під час перерви на концертах або в „Сурмі". Серпень був присвячений приготуванню до концертів на оселі Українського Народного Союзу Союзівці, в Сомерсеті, Н. Дж., на святі Незалежности України з рамени Комітету Допомоги Україні, відділу Ню-Джерзі, на оселі „Верховина" до 60-ліття створення Першої Української Дивізії УНА, а 14 вересня – на святі Незалежности України в Ню-Йорку у „Fashion Institute of Technology". Багато новоприбулих з України вже поповнили склад хору і стали його повноцінною частиною, але для виконання складнішого репертуару потрібно більшого складу хористів.

Диригент Василь Гречинський, колишній викладач дириґування у Львівській консерваторії імени Миколи Лисенка, взяв на себе з допомогою членів управи хору „Думка" організування великого концерту з нагоди 160-ліття з дня народин Миколи Лисенка, основоположника української клясичної музики, включно з оперним жанром. Микола Лисенко був першим композитором-інтерпретатором Шевченкового „Кобзаря" і слушно названий „Батьком української музики".

Концерт відбудеться 26 жовтня в залі „Fashion Institute of Technology" в Ню-Йорку, при співучасті вокальних та інструментальних солістів. Хор „Думка" пишається нагородою ім. М. Лисенка, одержаною від Міністерства культури та Музичної спілки композиторів в Києві в 1995 році за активну пропаґанду української музики в Европі, США і Канаді.

Завдяки прихильному наставленню до потреб хору голови Українського спортового клюбу Ярослава Куровицького та членів його управи, хор має можливість продовжувати працю у гостинних приміщеннях клюбу. Без щедрої допомоги Кредитівки „Самопоміч" в Ню-Йорку та підтримки і прихильности Українського Народного Союзу не було б легко покривати деякі кошти, пов'язані з потребами хору. Український хор „Думка" зберігає свою палку любов до невмирущої рідної пісні, щоб передати її молодшим поколінням.

Ольга Гаєцька

Опера Мирослава Скорика „Мойсей" – на американському континенті

Олег Чмир-Опалінський

Визначною подією музичного життя України стала прем'єра опери Мирослава Скорика „Мойсей", написаної за одноіменною поемою Івана Франка, на сцені Львівського театру опери і балету ім. С. Крушельницької в червні 2001 року. Цей твір був написаний до 100-ліття Львівської оперної сцени і одночасно на відзначення візити Папи Івана Павла II в Україну. Знаменно, що ця опера дістала благословіння Святішого отця і значну фінансову підтримку Ватикану, що дуже допомогло цій події відбутися.

З тих пір опера з успіхом йде не тільки на Львівській оперній сцені. Відбулися гастролі театру у Києві, Івано-Франківську, а також в Польщі – Бидґощі і Варшаві. Особливо успішною була вистава в червні цього року на сцені Варшавської народної опери. Критика варшавських газет писала, що спектакль завершився цілком заслуженою овацією варшавської публіки.

Тепер М. Скорик приїхав до США з презентацією цієї опери. Разом зі співаком Олегом Чмиром-Опалінським відбудуться концерти-зустрічі в містах Америки. Після першої презентації в Гантері, відбудеться турне за ініціятивою „Олько Інтернешинел Інк". та з допомогою кількох українсько-американських організацій Посольства України в США, Комітету допомоги Україні, Приятелі Руху Північного Ню-Джерзі, церкви Івана Хрестителя, української творчої інтеліґенції Кембріджу, Мас.

На концертах будуть виконані арії з опери, показаний відеоряд опери, а також відбудеться презентація компакт-диску опери і розмова з композитором.

Концерти відбудуться 8 вересня в залі Посольства України у Вашінгтоні, 13 вересня в Кембріджі, Мас. і 20 вересня в Нюарку, Н. Дж (початок о 6:30 вечора). Паркування автомобілів буде під охороною. За інформацією звертатися на телефони (202) 399-2977 (Вашінгтон), (617) 522-9858 (Бостон), (973) 993-8090 (Нюарк).

Н. Н.

Хор „Думка" *Фото: Ярослав Кулинич*

Михайло Максимович – перший ректор Київського університету

В історію національної науки та культури Михайло Максимович увійшов як дослідник, енциклопедист, філолог, історик, бібліограф, етнограф і музиколог, ботанік, археолог, педагог, мовознавець, поет, публіцист та громадський діяч, як одна з багатьох світлих постатей нашої культури в XIX столітті.

Народився Михайло Максимович 15 вересня 1804 року на хуторі Тимківщина на Черкащині, помер 22 листопада 1873 р. на хуторі Михайлова Гора, неподалік Золотоноші. В рідній йому стороні завершив початкову школу, потім Новгород-Сіверську гімназію та Московський університет. Сенат університету запропонував йому залишитися у цій вищій школі, але він повертається в Україну, працює директором ботанічного саду, а у 1835 році стає першим ректором Київського університету св. Володимира та одночасно деканом філософського факультету. Це він запропонував М. Гоголеві, М. Костомарову та Т. Шевченкові увійти в число університетських викладачів.

На жаль, через тиск з боку реакційно-російських елементів та за станом здоров'я, у 1845 році М. Максимович пішов у відставку і решту свого життя присвятив виключно науковій праці. Він жив переважно на хуторі Михайлова Гора. Вченому випало жити у часі, коли російський уряд розгромив Кирило-Методіївське братство – організацію молодих українських ідеалістів, що постала в Києві 1846 року. Було оголошено Валуївський указ 1863 року, яким було заборонене україномовне видавництво. А вже три роки після смерти М. Максимовича, 17 травня 1876 р., з'явився „Емський указ", на основі якого не вільно було допускати в межі російської імперії будь-яких українських книжок, що вийшли за кордоном, і заборонено друкувати такі книжки на терені держави.

Усе ж проф. М. Максимович, з огляду на науковий талант та світове визнання, був почесним членом декількох університетів, багатьох наукових товариств, членом-кореспондентом Російської Академії Наук. Крім наукової праці, учений видає „Основи", допомагає оживити наукові товариства, які взялися за дослідження української історії, етнографії та археології. Він високо цінував працю Павла Чубинського, автора слів гимну „Ще не вмерла Україна", визначного українського етнографа, з шаною ставився до молодого вченого Володимира Антоновича, який почав працювати на полі мовознавства та історіографії України.

Михайло Максимович належав до числа тих вчених, які відзначалися надзвичайно широкою ерудицією і залишили відчутний слід у багатьох сферах інтелектуальної науки. Досить згадати його переклади українською та російською мовами „Слова о полку Ігоревім", дослідження біблійних псалмів, апокрифів, народної творчости, „Поучення дітям" Володимира Мономаха, численні історичні праці вченого. На особливу увагу заслуговують його філософічні праці. Вчений доводив, що „філософія може бути в кожному витворі розуму" і „всяка наука повинна бути філософічна". Варто згадати видані ним збірники „Малоросійські пісні" (1827), „Українські народні пісні" (1834), „Збірник українських пісень" та інші. Він добре розумів, що українська пісня є не лише доказом нашої високої культури, але й розсадником мудрости і краси.

М. Максимович став основоположником ботаніки, склавши оригінальні схеми клясифікації та устрою рослинного і тваринного світу. М. Максимович надзвичайно високо цінував Т. Шевченка, його поетично-патріотичну і мистецьку творчість і за це йому присвятив свій вірш „Ой, як дуже за тобою тужила Вкраїна". Смерть Т. Шевченка Максимович пережив надзвичайно болісно, як втрату найдорожчої людини.

За редакцією О. Котляревського у Києві (1876-80) було видано тритомник історично-філологічних праць М. Максимовича. На жаль, його листування опубліковано тільки частково. Життя і діяльність Михайла Максимовича варті докладного великого дослідження.

Ярослав Стех

Книжки, що надійшли до бібліотеки „Свободи"

О. Троян. „Збірка коротких оповідань і віршів. Дітройт, Миш. 1992 рік.

Петро Сорока. „Докія Гуменна", літературний портрет. Монографічне дослідження присвячене творчості однієї з чільних представниць мистецького руху в діяспорі, авторці популярних романів, повістей, мемуарів та інших блискучих творів, що увійшли в золотий фонд української літератури XX століття.

Український Конгресовий Комітет Америки. „Українська спадщина в Америці" (The Ukrainian Heritage in America"). Головні редактори: д-р Володимир Душник, д-р Микола Чировський. Ню-Йорк, 1991 рік.

Валерій Остапенко. „Цвіт за очі", новеля про останніх козацьких нащадків, що в козацьких полках постались з молоді нашої доби, загинули в долині Драви під час Другої світової війни. А рештки, сильні духом, подалися світ за очі. Видавництво „Золоті Літаври".

Джошуа Гаріс. „Я поцілував її на прощання", новий погляд на романтичні стосунки. Переклад з англійської Оксани Чулій. Онтаріо, Каліфорнія, 2002 рік.

Бібліотека МАН. „Весняний легіт", творчість юних літераторів – переможців обласного конкурсу 2001 року. Видавництво літературна агенція „Піраміда".

Мирослав Антонович. „Між двома світовими війнами", спогади - частини перша та друга – „На рідних землях" і „На чужині". У книжках йдеться про життєвий і творчий шлях відомого в Европі і Америці українського вченого, дириґента, композитора, оперного співака, керівника славносвісних „Візантійського хору з Утрехту" та Хору ім. Миколи Лисенка, заслуженого діяча мистецтв України. „Поліграфіст", Київ, 2003 рік.

Леонід Бойко. „Подвижник духу", документи і факти зі життя Бориса Антоненка-Давидовича. Це художньо-документальна розповідь про двадцятилітні поневіряння видатного письменника і громадського діяча, лавреата Державної премії України ім. Т.Г. Шевченка – в сталінських концтаборах Сибіру. Університетське видавництво „Пульсари", Київ, 2003 рік.

Святослав Левицький. „Карби на серці", роман. Це третя прозова книга прикарпатського письменника, який сьогодні проживає у США. Автор реалістично зображує життя галицького села у нелегкі 1950-ті роки. Видавництво „Нова Зоря", Івано-Франківськ, 2003 рік.

ПОДЯКА

„Могилянське Академічне Товариство" (Mohyla Academic Society, Inc. 26 Bedford Rd., Somerset, NJ),

фундація, що надає допомогу потребуючим студентам вищих учбових закладів в Україні, а зокрема студентам Національного університету Києво-Могилянська Академія в Києві (НаУКМА), сердечно дякує всім нижче вказаним шанувальникам покійного о. Протопресвітера Богдана Желахівського, що упокоївся у Бозі 18 червня ц.р. і був похований 21 червня, на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, штат Н. Дж., за пожертви у сумі 3,545.00 дол., призначених на допомогу студентам релігієзнавства та юридичного факультету НаУКМА.

На тризні і згодом, на пошану покійного о. Богдана, зложили пожертви: Пані-матка Надя Желахівська, Богдан Желахівський, Уляна Томич, Ярослава Томич, Василь Пастушек, Богдан Фараонів, Володир і Людмила Безсонів, Оксана Лукашевич, Лавро Полон, Антоній і Марія Мурованi, Валтон і Лідія Коеслер, Люба Мрилоцька, Анатолій і Олена Довбня, д-р Наталія Брезден, Володимир і Марія Яноцькі, Михайло Мартиненко, Тамара Кардашинець, Зенон Гіль, Роман і Христина Грубі, Михайло і Дарія Ласзин, Алекс Тишовницький, Роман і Олександра Городиські, д-р Зенон і Надя Матківські, Романа Федасюк, Микола і Тамара Веремійченко, Степан і Наталія Шілкевич, Ерік Герellман, Василь і Мейлі Лещук, Василь і Гелен Сівецькі, Іван і Аліція Галушка, Марія Городиська, Роман і Віра Андричики, Омелян і Наталія Татунчаки, Філогоній і Софія Кравці, Люба Клячко, Татяна Ясінська, Ольга Великорідько, Іван і Марта Кривуцькі, Марта Крижовницька, Валентина Фат, Михайло і Марія Діденки, Соня Голінко, Іван і Оксана Микитин, п-во Балсавадже, Роман Дейнека, о. Теодор Форостій.

Хай пам'ять по о. Богданові буде довготривалою!

Відкрито пам'ятник Т. Шевченкові

СЕВАСТОПОЛЬ. – На День Незалежности України майже 4-метровий пам'ятник Тарасові Шевченкові відкрито на площі у Гагарінському районі міста. Авторами пам'ятника є львівські скульптори батько і син Одрехівські, авторами постаменту – архітектори брати Григорянци. Відкрили пам'ятник міністер культури України Юрій Богуцький, голова Севастопольської міської державної адміністрації Леонід Жунько, д-р Василь Іваницький (головний спонзор будівництва пам'ятника, який проживає в Торонто, Канада), а праправнучка Т. Шевченка Тамара Красицька.

Ю. Богуцький сказав, що відкриття у Севастополі пам'ятника Т.Шевченкові, „подарованого львів'янами і виготовленого на кошти доктора В. Іваницького, є знаковим". Він висловив подяку Львівській обласній раді за подарунок – передання жителям Севастополя пам'ятника Великому Кобзареві. На вічу також виступили народні депутати України Юрій Костенко, Іван Драч, Дмитро Павличко, який висловив сподівання, що невдовзі і район, де встановлено пам'ятник,носитиме ім'я Шевченківський. Перший заступник голови Львівської обласної ради Ігор Держко наголосив, що відкриття пам'ятника є початком нового етапу дружніх взаємин між Львівщиною і Севастополем.

Президент Всеукраїнського благодійного фонду „Фундація імені Тараса Шевченка" В. Іваницький в інтерв'ю журналістам у Севастополі сказав, що коли рік тому він побачив „велику гризню у Севастополі, щоб поставити пам'ятник Сталіну, Катерині II", то він вирішив, що саме Тарас Шевченко може стати об'єднуючою силою для всього Криму, в якому живуть люди різних національностей.

УНІАН

НОВІ ВИДАННЯ

Американський досвід – українській молоді

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У складній ситуації опинилося багато юнаків і дівчат України. Їхні діди і батьки виросли і зформувалися здебільшого під впливом комуністичної ідеології, яка насаджувала власну мораль і тепер справедливо відкинута. Натомість нова, християнська мораль, етичні засади цивілізованого життя ще не набули поширення, ще маловідомі. Щоб заповнити цю прогалину, місія „Обітниця миру" з Рівного у співпраці з християнською книгарнею „Стефанус" в Черкасах видає серію перекладів американських авторів, які на підставі власного досвіду або професійних спостережень розповідають про провідні засади моралі.

Серед них книжка Місті Бернал „Вона відповіла: 'Так!' ". Широко відома трагедія, що сталася 20 квітня 1999 року у невеликому американському місті, де двоє учнів вчинили стрілянину у своїй школі, вбили 13 учнів і самі загинули. Коли вбивці побачили, що Кесі Бернал молиться, то запитали у неї: „Ти віриш у Бога?". Вона відповіла: „Так!" і тієї ж миті була вбита пострілом впритул. Останні її слова і стали назвою книжки, яку написала мама дівчинки Місті Бернал, яка розповіла про нелегкий шлях дочки, котра перебувала в путах окультизму, наркотиків і жорстокости, однак змогла вирватися з них.

Другу книжку з цієї серії написав Кен Девіс і називається вона „Як жити зі своїми батьками, щоб не втратити глузду?". Автор книжки понад 15 років працює з молоддю і знає обрану тему.

Для молоді видані також книжки Джошуа Гаріса „Я поцілував її на прощання, або новий погляд на романтичні стосунки". Четверту книжку „Як розпоряджатися своїми грішми" фінансист Лері Баркет, президент американської організації „Християнська фінансова концепція".

Ці та інші книжки серії можна замовити у книгарні „Стефанус", в Черкасах, за адресою: Черкаси, вул. Гоголя, 413, книгарня „Стефанус". Поштова адреса: Черкаси 16, поштова скринька 3610, „Стефанус". Тел.: (38) (0472) 371-460.

Л. Хм.

„Ню-Йорк Таймс" бачить в Україні тільки погане

Газета „Ню-Йорк Таймс" наприкінці серпня почала друкувати серію статтей свого кореспондента Ніколаса Крістофа. Перша з них, „Радянські тіні, українські привиди", текст якої подаємо нижче, викликала обурення багатьох українських читачів, вже не кажучи про представників державної влади України, оскільки автор називає Президента Леоніда Кучму „бандитом". („Українська правда" у перекладі вжила слово „бандит", російськомовна преса – слово „вбивця", хоч англійське слово „thug", вжите в оригіналі статті Н. Крістофа, українською правильніше було б перекласти як „свавілець"). Щодо змісту другої статті Н. Крістофа, то його певною мірою заторкує матеріял у сьогоднішній рубриці „Про це і те" (див. ст. 6).

Карапчів, Україна. Моя машина застрягла у багнюці на так званій дорозі. У 1920-ті роки тут було шосе, але тепер воно перетворилося на путівець, а недавно звалився міст, і відтоді водіям доводиться форсувати болото, яке нагадує сипучі піски.

Таке особливе досягнення Радянського Союзу: він 70 років гнобив і доводив до вбогости власних громадян і продовжує робити це сьогодні, вже після своєї смерти.

Біди невеликого села Карапчів – для мене особливо хвороблие свідчення всього, що йшло і досі йде не так, як слід, у покійному СРСР - в іншому всесвіті воно було б моєю домівкою. Сім'я мого батька (вірмени-еміґранти) жила тут, коли це була Румунія. У 1944 році радянські війська окуповували цю територію, а мій батько почав довгу й непросту подорож до Орегону.

Суперечливі почуття переповнюють моє серце, коли я стою тут перед будинком Кристофових (насправді це був будинок Кшиштофовичів: приїхавши у США, батько скоротив прізвище). Я не можу не захоплюватися його минулою пишністю, але зараз він став благеньким і спотвореним комуністичним поєднанням лущеної фарби, осілих дахів і здичавілих та закинутих садів.

У 1908 році, коли будинок побудували, у ньому був водопровід, але труби забрали. Тепер тут знаходиться сільрада, у будинку живуть декілька сімей, але туалету немає ані у приміщенні, ані у дворі, люди просто ходять до найближчого лісу.

В іншому сімейному будинку тепер сільська школа, і використовувати його таким чином набагато краще, ніж тримати там мене. Я впевнений, що комуністи зробили нам послугу, виселивши звідси і примусивши добратися аж до Америки. Старий режим, за якого декілька багатих сімей, на зразок моєї, експлуатували безліч селян, не мав підтримки і, чесно кажучи, був сильним аргументом на користь комунізму. Але радянські комуністи знищили ініціятиву і плюралізм й отруїли ґрунт для майбутнього. В Україні депресія після розпаду СРСР тривала 10 років, протягом яких ВВП неухильно скорочувався, що привело до загального економічного спаду на 59 відсотків.

Грузія пережила ще більший спад - на 78 відс. Для порівняння: Велика депресія у США привела до падіння обсягу виробництва на 27 відс. Ми на Заході раділи, коли Радянський Союз захитався й завалився. Але ми пішли вперед, а територія колишнього СРСР залишилася у запустінні, і звичайні люди пам'ятають не про свободу, а про смерті від СНІДу, туберкульози й алькоголізму. Після революції, якій ми аплодували, тривалість життя в Україні скоротилася.

Зараз Україною править бандит Леонід Кучма, противники якого стають жертвами загадкових автокатастроф. Чотири відомих журналісти загинули за невідомих обставин, серед них Георгій Ґонґадзе, чиє обезголовлене тіло було знайдене після того, як президент Кучма сказав: „Викиньте його. Віддайте його чеченцям". Ці слова опинилися на таємно записаній касеті.

(Кучма стверджує, що записи підроблені. Вашінґтон, розгніваний продажем Іракові радіольокаційної системи вартістю 100 млн. долярів, виправдано жорсткий з ним, оскільки Україна потребує кращого керівника).

Тут, в Карапчевому, праця настільки примарна, що найняти людину можна за доляр у день. Головний сільський підприємець Анатолій Мар'янчук, на лісопильному підприємстві якого працює 12 чоловік, скаржиться, що уряд душить підприємство податками й законами, які більше нагадують свавілля.

Депресія, що пішла за розпадом СРСР, закінчилася всюди, і Росія переживає бум, добившись у цьому році зростання, яке перевищує 6 відс. Зростання в Україні становить майже 5 відс., і в обох країнах воно більше, ніж у США і Західній Европі.

У Карапчевому будівельний бум виявився у появі невеликих молільних будинків - данина релігійним свободам. Я зняв ліжко у селянина, який, як і багато інших, працював на будівництві за кордоном, і це дало йому можливість жити у міцному будинку, де у надвірному туалеті є світло і туалетний папір.

Дискримінація проти жінок

КИЇВ. – Правозахисна організація „Г'юман райтс воч" 27 серпня засудила український уряд за, як стверджується, неспроможність забезпечити жінкам рівні права з чоловіками на місці праці. У новому звіті організації обсягом 52 сторінки мовиться, що українські жінки змушені виконувати мало престижну і низькооплачувану працю. Організація засуджує практику, коли працедавці в оголошеннях про вакансії спеціально вказують стать, якої має бути працівник, – як твердить „Г'юман райтс воч", аби усунути жінок від краще оплачуваних праць. Навіть за однакову працю, пише звіт, жінки отримують в середньому на третину меншу платню, ніж чоловіки. За даними „Г'юман райтс вотч", 76 відсотків зареєстрованих безробітних у Києві становлять жінки. Для Львова ця цифра становить 73 відсотки. Уряд не визнає, що дискримінація існує. „Гюман райтс воч" також стверджує, що половина українських жінок на робочому місці зазнають сексуальних домагань. Хоча в конституції й записано принцип статевої рівности, „Г'юман райтс воч" твердить, що „працедавці показали недостатнє знання базового українського законодавства і небажання його дотримуватися".

Бі-Бі-Сі

СПОРТ

Футбол

Відбулися змагання третього кваліфікаційного кола Ліґи чемпіонів Европи (ігри у відповідь):
„Локомотив“ (Росія) – „Шахтар“ (Україна) – 3:1
„Динамо“ (Загреб, Хорватія) – „Динамо“ (Київ, Україна) – 0:2

У груповий турнір Ліґи чемпіонів вийшли команди „Динамо“ (Київ) і „Локомотив“ (Росія).

Київська команда „Динамо“, що 27 серпня пробилася у груповий турнір Ліґи чемпіонів Европи, отримала суперників після жеребкування, яке завершилося у Монако. Чемпіони України на першому етапі потрапили до групи В разом з англійським „Арсеналом“, італійським „Інтером“ та московським „Локомотивом“. У своїй новітній історії кияни зустрічалися лише з „Арсеналом“ у Лізі чемпіонів у сезоні 1998року. Тоді у Києві українці перемогли „Арсенал“ з рахунком 3:1, а в Лондоні було зафіксовано нічию 1:1. З „Інтером“ та „Локомотивом“ на рівні еврочаш „Динамо“ не зустрічалося. За останні кілька років у розіграші Ліґи чемпіонів чемпіони України двічі грали з „Ювентусом“ та один раз з „Лаціо“.

Розклад змагань київського „Динамо“:

„Динамо“ – „Локомотив“ – 16 вересня
„Локомотив“ – „Динамо“ – 25 листопада
„Інтер“ – „Динамо“ 31вересня
„Динамо“ – „Інтер“ – 10 грудня
„Динамо“ – „Арсенал“ – 22 вересня
„Арсенал“– „Динамо“ – 5 листопада

Бокс

Віталій Кличко проведе найближчий бій 6 грудня в США. Саме на цю дату призначався його бій-реванш з британцем Леноксом Люїсом. Суперник Віталія покищо не визначений. Як відомо, Л. Люїс відмовився виходити на ринґ цього року. Однак попит на В.Кличка зріс в США, що заохотило американську телекомпанію HBO до прямого показу наступного бою В. Кличка 6 грудня. Суперником Віталія буде боксер з першої десятки суперважкоатлетів. Покищо не визначено і точного місця проведення бою.

Шахи

Змагання з шахів на першість світу між українцем Русланом Пономарьовом і росіянином Гарі Каспаровим, що мав відбутися у вересні в Ялті, скасовується. Таке рішення було прийняте на основі консультацій із президентською радою і виконкомом ФІДЕ, а також іншими організаціями, у тому числі із шаховими федераціями Росії й України. Не підписуючи контракт на гру, Р. Пономарьов висував ряд вимог. ФІДЕ погрожує дискваліфікувати Р. Пономарьова .

КИЇВ. – З нагоди Дня Незалежности в Запоріжжі 24 серпня відбулась III Міжнародні змагання з велотріялу. Перше місце в категорії „професіонали“ посів спортсмен з Москви Євгеній Леонідов (команда „Stark“), друге – Артем Шевін (Київ, команда „Exciter“), третє – Іван Потапов (Москва, команда „Kona“). У змаганнях, організованих за підтримкою Запорізької обласної молодіжної організації, взяли участь 70 спортсменів з Прибалтики, Латвії, Росії й України. Вони мали пройти кілька секторів з численними перешкодами, такими як дерев'яні ящики, автомобільні колеса, старі автомобілі і т.п., складність яких визначалася рівнем майстерности. Учасники поділялися на три категорії: „Аматори“, „Експерти“ і „Професіонали“.

На фото: Володимир Сизов (Київ, команда „Exciter“) проходить ділянку траси. Фото УНІАН

Успішний сезон спортивного клюбу „Крилаті“

ЙОНКРЕС, Н.Й. – Спортивний клюб „Крилаті“ при осередку СУМ в Йонкерсі може гордитись досягненнями останнього сезону, учасниками якого були чоловіча і три молодечі футбольні команди, а також з відбиванки. Чоловіча команда, яка змагалася в першій дівізії Східної окружної футбольної ліґи штату Ню-Йорк, завершила чемпіонат ліґи вже вдруге за останні три роки з результатом – 12 виграних, 2 нічиї і тільки 2 поразки. Також у змаганнях за Чашу Східньої окружної футбольної ліґи штату Ню-Йорк „Крилаті“ були фіналістами і перемогла їх сильніша збірна команда „Чехословакія“. Це був „реванш“ за ліґові змагання два тижні тому, коли перемогли „Крилаті“. Команда також може похвалитись успіхами в різних українських турнірах та змаганнях протягом минулого сезону. „Крилаті“ – чемпіони 2002 року в турнірах на „Верховина“, в Еленвілі, Н.Й.), 2003 року – Чаша Великих Озер (Клівленд, Огайо), Лемківська Ватра, Чаша Східнього узбережжя.

На закінчення цього сезону заплановане змагання чемпіонату УСЦАК між „Крилатими“ – чемпіоном Чаші Великих Озер й „Січчю“ – чемпіоном Чаші Східнього узбережжя в Еленвілі. Також „Крилаті“ організують футбольний міні-турнір (6 на 6) під час Українського фестивалю в „Tibbetts Brook Park“ в Йонкерсі 14 вересня.

Футбольна команда „Крилатих“ користується великим зацікавленням новоприбулих з України: тепер майже повний склад команди є український. Це найкращий приклад, як спорт може інтеґрувати нову, так звану „четверту хвилю“ в у вже стабілізовану українську громаду. В команді, зокрема, грали Бір Джамес (Лондон, Англія), Скробач Едмунд, Спосіто Джаред, Гованський Марко (Йонкерс), Брик Володя (Тернопіль), Лоневський Богдан, Павлишак Зенон, Райко Сергій, Герін Роман і Гринків Роман (Дрогобич), Греб Юрій, Гудима Руслан, Гаґарін Юрій (Львів), Іванов Ілля (Клайпеда, Латвія), Казаков Сергій (Петербурґ, Росія), Каток Валерій (Гродно, Білорусь), Мартинюк Іван, Проків Михайло, Струмінський Тарас, Круглий Володя (Івано-Франківськ), Лещак Віктор (Самбір), Луців Михайло (Жидачів), Маркотуліо Тома (Вайт Планс, Н. Й.), Нодянош Микола (Ужгород), Сільва Кевін (Ню-Йорк),Чикхун Валерій (Херсон).

В 2002-03 сезоні тренерами чоловічої команди „Крилатих“ були Роман Гринків та Зенон Павлишак, управителем команди був Марко Гованський, який виконував ролю капітана в полі. Його заступниками були Стефан Гованський, Теодор Гошко і Володимир Уздейчук. Тренування команди влітку відбуваються при Домі СУМ в Йонкерсі, а взимку в спортивному палаці в Монт Вернон, Н. Й.

Крім чоловічої першої команди, в сезоні 2002-03 рр. виступали три юнацькі футбольні команди „Крилатих“, які змагались в лізі Йонкерсу, групах 6-8 років, 9-10 років, 11-12 років. Цю програму провадив Стефан Щур, котрий як професійний тренер постійно дбав про залучення кращих тренерів до „Крилатих“. Доказом цього є його зустрічі з Дейвидом Сарачаном, помічником тренера футбольної команди США, і Билом Брадлейом, тренером „Метро Старс“. Завдяки контактам з „Метро Старс“, Стефан Щур організував приватну сесію тренувань. 12 квітня він повів групу 50 учасників на гру „Метро Старс“ на Джаєнтс- стадіоні. З його ініціятиви 21 травня гравець команди „Метро Старс“ Стефан Джолей та тренер Армен Сімонянс провели приватне тренування для групи 20 молодих футболістів „Крилатих“.

Команда віку 11-12 років, яку тренували Михайло Глушко і Мирон Періх, заняла перше місце в Йонкерській футбольній лізі, маючи лише одну поразку. Також ця команда заняла перше місце на турнірі в День подяки в Брувсері, Н.Й. Команду віку 9-10 років тренували Стефан Щур і Петро Тенюх. Команда у своєї дівізії заняла друге місце в Йонкерській футбольній лізі, а на турнірі в День Подяки теж друге місце. Команду віку 6-8 років тренували Дарек Тешбір і Петро Дуда. Команда також заняла друге місце в свій дивізії в Йонкерській футбольній лізі.

Команди „Крилаті“і „Динамо“ (Манчестер, Англія) після змагань на турнірі за Чашу Східнього побережжя на оселі СУМ 27 червня 2003 р.

Відбиванкова програма полягає у щотижневому тренуванні протягом року, де заінтересовані мають нагоду приготуватись до українських турнірів СУМ-Злет, СУМ-Здвиг та СУМ-Квад'с (під кінець липня). Цю програму провадили Славко Кіцюк і Іван Мамрош.

За інформацією про спортивний клюб „Крилаті“ можна звернутися телефоном до Марка Гованського – президента: (201) 864-5751 або електронною поштою: markhowansky@yahoo.com

Стефан Гованський

ВИБРАВШИ НАС ЗАОЩАДИТЕ!
10-10-719
УКРАЇНА
14.9¢
НОВІ НИЗЬКІ ЦІНИ!
УКРАЇНА .... 14.9¢
РОСІЯ .... 9.9¢
- МОСКВА .... 4.9¢
- С. ПЕТЕРБУРГ .... 4.9¢
ІЗРАЇЛЬ .... 7.9¢
КАНАДА .... 4.9¢
США .... 4.9¢
• Ті самі низькі ціни, 24 години на добу
• Нема щомісячних оплат
• Оплата за розмови буде включена у Ваш телефонічний рахунок
• Немає потреби реєструватися
• Ваш телефон працює відразу
Це дуже просто!
США І КАНАДА: 10-10-719 + код міста + номер телефону
Для дзвінків за кордон: 10-10-719 + 011 +код країни + код міста + номер телефону
Починайте користуватися нашими послугами відразу, це значне заощаджування. Ваше запитання? Телефонуйте: 1-888-279-8666 або відвідайте нас на Інтернеті: www.1010719.com
Обслуга:
startec
THE WORLD, CLOSER TO HOME
Дотеперішні клієнти повинні телефонувати, щоб отримати ті низькі ціни. Невелика плата за з'єднання - 30 ц. Ціни по США дійсні для всіх штатів за вийнятком Аляски і Гаваїв. Стягується Федеральний податок. Дзвінки за кордон з мобільних телефонів можуть бути іншими.

Після тяжкої недуги упокоїлась у Бозі

бл. п.

АНТОНИНА ЛИЗОГУБ

нар. 28 серпня 1932 р.
Відійшла у вічність 1 серпня 2003 р.

Залишились у смутку:

чоловік – ВОЛОДИМИР ЛИЗОГУБ
діти – ВОЛОДИМИР ЛИЗОГУБ мол.
– ОЛЕКСАНДЕР ЛИЗОГУБ
– ЛОРЕЙН ДЖОНС
зять – ҐЕРІ ДЖОНС
внучка – ЛІЗА ДЖОНС
брат – ВОЛОДИМИР СВІЧКАР
сестра – ЗІНА СВІЧКАР

Вічна Їй пам'ять!

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого найдорожчого БАТЬКА, ДІДА

бл. п.

ЯРОСЛАВА ОВАДА

була відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в четвер, 4-го вересня 2003 р. о год. 9-ій ранку
в українській католицькій церкві
св. Івана Хрестителя в Гантері, Н.Й.

Просимо помолитися за спокій Його душі.

доні – ХРИСТИНА і ЯРОСЛАВА з родинами

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями, друзями та знайомими, що у вівторок, 2 вересня 2003 р. у ранніх годинах відійшла від нас у Божу вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, любляча та улюблена ДОНЯ, СЕСТРА, ТЕТА та СЕСТРІНКА

бл. п.

д-р права

ОЛЕНКА СТЕРЧО

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 5 вересня 2003 р. в похоронному заведенні Насевича при Tabor Rd. Philadelphia, PA.

ПОХОРОННА ЛІТУРГІЯ відбудеться в суботу, 6 вересня 2003 р. в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Bridgeport PA, а відтак на церковному цвинтарі.

У великому болю залишені:

чоловік – ПЕТРО ХОМА
мама – ІРЕНА СТЕРЧО
брат – ЮРІЙ СТЕРЧО з дружиною ДІЯНОЮ та синком ПЕТРУСЕМ
сестра – МАРУСЯ СТЕРЧО з чоловіком ПАВЛОМ ҐІЛЕСТІ
теща – ОЛЬГА ХОМА
вуйко – МИХАЙЛО УРБАН
хресна мама – ОРЕСТА ФЕДИНЯК
та дальша родина у РОЗСІЯННІ та в УКРАЇНІ.

Про молитви за спокій душі покійної ОЛЕНКИ просять
МУЖ і РОДИНА.

Пам'ять про Неї залишиться в наших серцях навіки.

Вічна Її пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ПРАЦІВНИКИ ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ ТА ГАЗЕТ „СВОБОДА" і THE UKRAINIAN WEEKLY

висловлюють глибоке співчуття нашим співробітницям

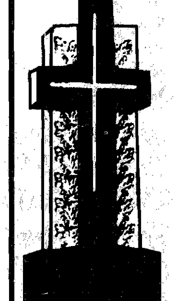
АННІ МАЛИНОВСЬКІЙ і НАДІЇ САЛАБАЙ
з приводу смерті їхньої МАМИ і БАБЦІ

бл. п.

ЕМІЛІЇ КОВАЛИК

Нехай рідна земля України буде Їй пухом, а наші молитви за упокій душі, допоможуть відкрити ворота у Царство Небесне.

Замість квітів на могилу Покійної, на бажання родини, зібрані датки передано на фонд відродження Союзівки.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що 25 серпня 2003 р.
відійшла у вічність наша дорога ТЕТА

СВ. П.

ВІРА АННА КОВАЛЕНКО

з дому МОРОЗ КУЛЬЧИЦЬКА

нар. 22 травня 1912 р. у Львові.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 серпня 2003 р. в церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку Н.Дж.

В Чилі залишилися у глибокому смутку:
сестрінки – АНА МАРІЯ ДІДИК МОРОЗ з родиною
– МАРКО ДІДИК МОРОЗ з родиною
– БОРИС ДІДИК МОРОЗ з родиною

Вічна Їй пам'ять!

Родина буде вдячна, щоб пожертви
в пам'ять Віри Коваленко складати
на Український Музей в Нью-Йорку.

The Ukrainian Museum
203 Second Ave.
New York NY 10003-5706
(212) 228-0110

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого Тата

СЛ. П.

ПОЛКОВНИКА

ІЛАРІОНА ПОЛІЩУКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю 21 вересня 2003 р. о год. 1-ій

по СЛУЖБІ БОЖІЙ

в українській православній катедрі св. Володимира,
при 82-ій вулиці в Нью-Йорку.

По Панахиді запрошуємо всіх
до церковної залі на обід
в пам'ять мого незабутнього дорогого Тата.

У глибокому смутку
донька – ЛАРИСА ПОЛІЩУК-КРОФОРД

У глибокому смутку ділимося вісткою, що з волі Всевишнього, у неділю, 24 серпня 2003 р. на 70-му році життя, відійшов у вічність мій дорогий БРАТ

бл. п.

д-р МИРОСЛАВ О. НОВОСАД

абсольвент Української Академічної Ґімназії у Львові,
ветеран Другої світової війни у рядах 1-ої УНА „Галичина",
довголітній педагог американських шкіл у стейті Іллінойс,
та колишній лектор при Українському Вільному
Університеті у Мюнхені.

Залишені у смутку:

брат Др. ЄВГЕН НОВОСАД із дружиною ІРЕНОЮ

внуками: ІГОРЕМ
РОКСОЛЯНОЮ та
ІРУСЕЮ з родинами
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА
св. ПОКРОВИ в САН ДІЄҐО, Каліф.
ділиться сумною вісткою, що в суботу, 16 серпня 2003 р.
на 87-му році життя упокоївся довголітній
диригент церковного хору

СВ. П.

СЕРГІЙ ГЕЙЗЛЕР

Прибиті великим горем:
син – БОГДАН
донька – Dr. IRENE LOOMISH
сестра – МАРІЯ БОЙДУН
та родина і приятелі в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

бл. п.

ЛІДІЇ ОЛЕНИ ГАРАСИМЯК-СТЕЦИК

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

10-го вересня 2003 р.

УКЦ св. Юра, Нью-Йорк, Н.Й. – 8:30
Собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці, Норт Порт, Фла. – 8:30
УКЦ Христа Царя, Бостон, Ма. – 10:00
Каплиця Українського Католицького університету, Львів – 12:00

12-го вересня 2003 р.

УКЦ св. Миколая, Радехів – 8:00
Монастир св. Йосафата, Ґлен Ков, Н.Й. – 8:00
УКЦ св. Івана Хрестителя, Гантер, Н.Й. – 10:00

13-го вересня 2003 р.

УКЦ Святої Тройці, Кергонксон, Н.Й. – 9:00
Каплиця ім. Клементія Шептицького, Львів – 10:00

Родину, приятелів і знайомих просимо молитися за спокій душі Покійної.

Муж – АДРІЯН
СИНИ з родинами.